

VERSCHIJNT DES VRIJDAGS
8 APRIL 1932 - No. 45

ABONNEMENT 12½ CENT PER WEEK
LOSSE NUMMERS 15 CENT

GEILLUSTREERD
WEEKBLAD VOOR
DE PROVINCIE
Z E E L A N D

ONS ZEELAND

REDACTIE EN
ADMINISTRATIE:
STATIONSWEG 24
ROTTERDAM
TEL. 50540, GIRO101981

DE VOORWAARDEN VAN ONZE GRATIS-ONGEVALLENVERZEKERING ZIJN OP AANVRAAG VERKRIJGBAAR

DE PRUIMBOOMEN BLOEIEN!
(GOED)

Reünie van oud-leerlingen en verdere genoodigden ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum der Rijkskweekschool te Oostburg

Verkeersopstopping te Goes in de veel te nauwe Klokstraat.

Een voorjaarskiesje op de markt te Middelburg, als de ijsco-karretjes daar meer een plaatsje hebben veroverd.

De afdeling Zeeland van de Gereformeerde jongelingsvereniging hield zijn bondsdag te Middelburg op Maandag 28 Maart. Foto van bestuur en regelingscommissie.

Zeeuwsche Omroep

Hallo! hallo! hier is de persdienst van den officieelen Zeeuwschen Omroep. Het verder vertellen van deze berichten is geoorloofd.

Men meldt ons uit Middelburg, dat een fruithandelaar het eerste in Zeeland gevonden kievitsei aan den Commissaris der Koningin heeft aangeboden.

De Middelburgsche historici zijn naar aanleiding van deze gebeurtenis aan het onderzoeken, waar het eerste kippenei gebleven is.

Uit Sint Kruis vernamen wij het feit, dat de vorige week de wethouderszetel officieel verloot is. Wij hopen voor de waardigheid van het gemeente-bestuur, dat men niet gaat kiezen om de stoelen van de raadsleden.

Te Goes pijkten ditmaal onder de gevonden voorwerpen twee stukken rookvleesch en 'n ham. Het is de eerste maal, dat zoiets in Zeeland gevonden is.

Misschien een mooie gelegenheid om een en ander te offereeren aan de hoogste autoriteit in de gemeente.

Te Axel zijn gemeentewerklieden bij graafwerken op een zwaren steenen muur gestooten in het Nieuwe Diep. Tot groote vreugde van de arbeiders hebben de Zeeuwsche Oudheidkundige Genootschappen besloten de massieve overblijfselen uit een grijs verleden zelf te doen opruimen. Bedoelde genootschappen hopen van de regeering toestemming te krijgen, dat al hun leden tenminste een dier baksteen aan hun horlogeketting mogen dragen.

Onder Koudekerke is in de duinen aan den voet van den „Vijgen-eter" een hectare helm verbrand. Snoepzucht leidt tot alles.

De minister van waterstaat heeft goedgevonden de grootst toegelaten snelheid voor de lijn van de stoomtram Hansweert-Vlake te bepalen op vijf-en-twintig kilometer per uur.

De permissie tot die voorbeeldelooze snelheid heeft reeds tot verrassende resultaten gevoerd. Volgens betrouwbare berichten moet het deze week niet minder dan tweemaal gebeurd zijn, dat het trammetje een man met een handvalies en een juffrouw met een kinderwagen (bemand) ingehaald heeft.

Te Terneuzen, zoo seint men ons, heeft op Paaschmaandag een inbreker zich door middel van een lantaarnpaal toegang verschaft tot de bovenwoning van een café.

De leuze van Terneuzen: „Klim op", schijnt in te slaan. Intusschen koestert de plaatselijke politie het vaste voornemen, ieder die met een lantaarnpaal loopt, uitgezonderd de reizigers in die branche, te arresteeren.

De vermaarde deskundig aangelegde nieuwe weg met inzinkingen en verheffingen te Aardenburg, zal op last van het Provinciaal bestuur geëgaliseerd worden. Jammer, dat dit Zwitsersche landschap verdwijnen gaat: in de dalen bloeiden de Alpenroosjes reeds en op de kruinen van den weg lag de eeuwige sneeuw nog!

Tot den volgende keer, dames en heeren.

Een onzer abonné's, de heer P. Maandag te Terneuzen, opende dezer dagen zijn nieuwe zaak, waarvan hier 'n foto.

Zeeuwsch

Op Donderdag 31 Maart nam de heer Hartog officieel afscheid als onderwijzer te Scherpenisse. Foto bij dit afscheid genomen, waarbij aanwezig waren naast de familie Hartog B. en W. van Scherpenisse en huldigingscomité.

Dorpsgezicht te Krabbendijke.

Nieuws

De Bond van Chr. Zangvereeningen hield zijn Congres te Goes, waarbij hij Dinsdag 29 Maart officieel ten Raadhuize werd ontvangen.

Een vrolijk voorjaarsgeval te St. Jansteen.

Kijkje op het kanaal Wemeldinge—Hansweert, dat hoogstwaarschijnlijk zal verbreed worden, waarmee vermoedelijk nog dit jaar zal worden aangevangen.

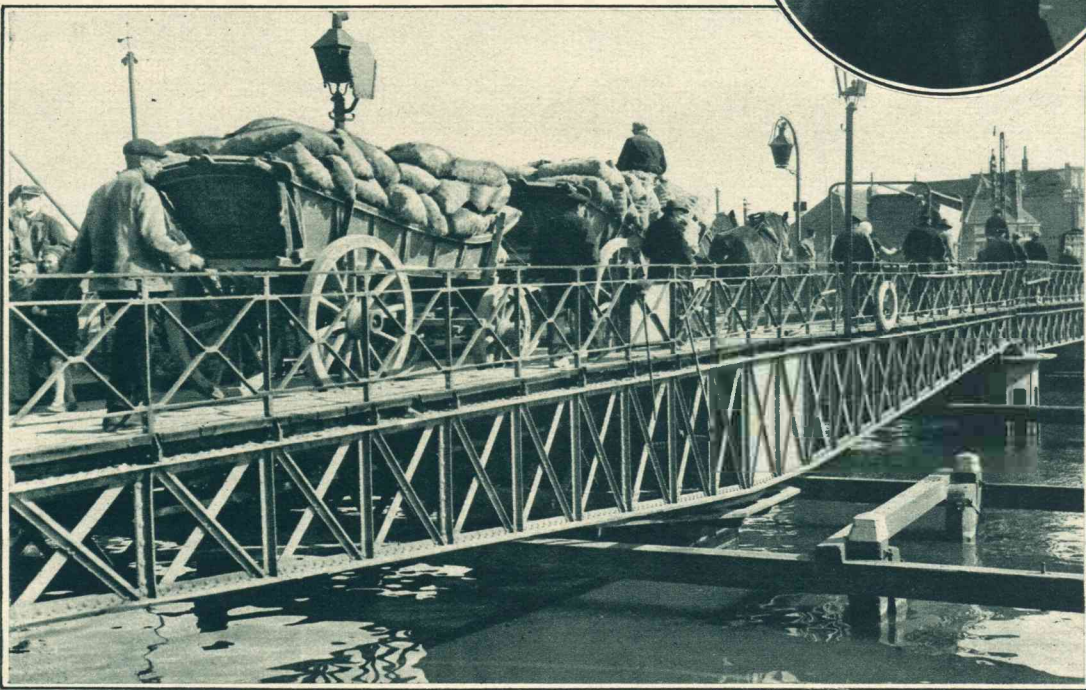

De heer P. Vader heeft officieel afscheid genomen als secretaris van St. Laurens.

Bij den landbouwer P. de Regt te Kats werden dezer dagen vier lammeren van één schaap geboren, wel een zeldzaam en opmerkelijk geval.

Kijkje op de Axelsche brug te Terneuzen, die soms de drukte nauwelijks kan verwerken en dringend verbetering vraagt.

Bie ons op 't durp

Van die reize vertel ik je laeter wê's vander. Noe è'k 'eel wat aers, wan ik è dae een brief 'ekregen, wat àt ik al-tied mie de Paeschen uitvoere, Noe, en dà kan ik je wê gauw vertellen, mie tweede Paeschen dan gae ik al-tied nae de kerremisse op 'Answest.

Ja, wà zà 'k je zegge, voe ons soort menschen is dat nu eigentlijk een dag voe op de fles; à 't goed weer is, bluuf t'r geeneen tuus, dà kan 'k je wê vertelle.

Dae bin d'r 'eel wat, die nae 't konkorse gae, wan zienge, dà kun ze 'ier in Zeeland best, dà beloof ik je. Mae dae mot ik noe nie zò vee van è. Ik bin ik noe nie trek muzekaal en al dà geschrèt van die joengers en meiden stae mien glad nie an.

Nee, gee mien mae 'n trek'ammonica of 'n pierement, dae kom teminste leven uut.

Afijn, dat è 'k je noe à 'ezeid, ik gae nae 'Answest en ik mò'je d'r bievertelle, dà d'r van 't jaer ok nogà wà stieng. Ja, dà stieng d'r. D'r was 'n circus, mae dae gae 'k nooit in, wan dan mò je zò'ezaid nie van beesten 'ouwe. Ze zegge al-tied, dat een boer niks om z'n beesten geet, mae ik kenne ik d'r wê, die d'r meer van 'ouwe à van d'r wuuf, wà 'k noe anders ok wee nie goed zà praete. Maer allà, dae gieng ik nie voe.

Mae 'k à goore, dà d'r een spul was mie steene beelden d'r in, en dà je dae aller'ande menschen kos zie, van die beroemdig'eden, zò'ezaid, en dae wou ik wê's kennis van nemen.

En ik d'r in, mae 'k was eest toch wê 'n bitje schoef, wan d'r voe stienge in glaeze kasjes opgezette wuven, die mie d'r oagen stienge te draoien, dà je d'r akelek in je lief van wier.

Toen 'k t'r binnenkwam, zag ik eest in een 'oek 'n stik mure, mie een raempje mie traelies, en dae een vint achter. 'n Wuuf en een kind stienge d'r voe te schreeuwen. Afijn, ik keek ik 's in m'n boeksje, wae dat allegaere in stieng, wien of dat wazze, zà 'k mae zèn, en d'r stieng, dà dat een kommenist was, en dae kos ik noe toch mae gin 'oogte van kriege, wan 't leken mien een 'eel fesoendelijke man, ie leken zelfs wê een bitje op de burremeester, en ie zat goed in de kleeren ok.

En een bitje verderop stieng d'r een beeld van Wijkstra, je weet wê, die vint die die vier velwachters vermoord'et en je zou zegge, 'oe kan dà noe toch, mae à 'k dat noe nie 'eweten à, zou ik gerust mie die vint 'n endetje gae keuren. En à je dat noe nie zien kan, dan kà je toch ok mae nooit wete, wat à t'r boven j'n 'oot 'angt, dà zeg ik mae.

En dan was t'r nog zò'n waerzegster, en dà leek mien meer, wan dae bin 'k 's eens nae toe 'ewist en die zee m'n dà 'k à 'eel gauw op reize zou gae, over een groot waeter, en dat was sjuust in dien tijd, dà 'k vlee jaer nae Renisse bin 'ewist, dus dà komt uut.

Je weet toch mae nooit wat of een aar weet, o mae!

Landru was t'r ok. Mae kiek, dà viel mien noe eigelijk wee tegen. Wan in plekke dazze noe is die wuven d'r bie 'ezt 'adde, want ik wou ik wê's wete, of dà knappe vrouws-personen bin 'ewist, en dae schrieve de kranten noe nooit niks over, stieng t'r alleenig mae z'n kop, en dae was niks an te zien. A'k noe eerlijk mò weze, mò 'k j'er nog bievertelle, dà je 't an 'um ok à nie kos zie, wan ik 'ad ik een verkeerd nummer in de kattaloggus voe m'n, en daevoe was ik mie een 'eel rittje verkeerd, en ieuw ik 'um voe 'Ienden-burg, dien Duitscher, en ik mork 'et pas, toen 'k bie 'n aopmings kwam, wan dà most dan een Fransche pleeg-zuster weze, en dà kos toch nie. Mae 'k zie, dà't bladje à wee vol is, en 'k è toch nog zò'n 'oop te vertellen.

Den lesten tied dien ik t'r wê's over, om een krante voe m'n eige alleenig te begunnen, wan dà schien nog een best zaakje te wezen ok, mae dà bin van die diengen, dae kom te zòmae nie toe.

allee, tot kommende weeke,
PIER VAN 'T HOF.

Tot 'burgemeester van Kruiningen-Hansweert is benoemd de heer B. C. de Mul Johz., commies ter secretarie van Zierikzee, en geboortig van Wemeldinge.

De lente: het wonderlijke ont-
waken van de na-
tuur (Kloetinge).

De Lente is gekomen!

De landman ploegt en zaait
en haalt de paarden van stal.
(Zierikzee)

En ook het manegepaard komt
weer naar buiten (Middelburg).

Een plotseling openbarsten
van knoppen. (Baarland).

Eindelijk dan toch! We gingen al wanhopen. We hadden al zooveel weken met mooi weer gehad, maar het echte voorjaar wilde niet komen. Aangezien de mensch nooit tevreden is en dat ook niet wil zijn, kon hij ditmaal ter afwisseling eens klagen over het gemis aan regen, een gemis, dat overigens niet erg betreurd wordt, vooral niet, als de lente er eenmaal is! En zeker is het wel, dat we deze droogte nog wel duur zullen moeten betalen.

Maar hoe het zij, de lente is gekomen. Wonderlijk vlug zijn de boomen uitgelopen, en het leek wel of het groen uit den grond sprong. De viooltjes (ze zijn wat laat van 't jaar) steken hun geurige kopjes omhoog en de pruimen staan al volop in knoppen

Op het land doet de arbeid opnieuw vroedijk z'n intrede. (Oudelande)

en zullen — als het warme weer aanhoudt, — wel in vollen bloei staan als dit artikeltje verschijnt.

De lente. Het wonderlijke ontwaken van de natuur, alsof ze door een tooverstaf was aange- raakt. Niet één knopje hier en één blaadje daar, maar overal, over de halve wereld een plotseling openbarsten van knoppen en opschieten van groen.

Het leven vernieuwt zich in de gewassen, zooals het zich doet in de menschengeslachten.

Als het nu maar een goed jaar wordt! Wie zal het zeggen? Het schijnt wel, dat er teekenen zijn, die op het einde der malaise wijzen. Zoo hier en daar lezen we in de kranten optimistische berich- ten, die als eerste sneeuwklompjes tusschen het som-

Is dit óók een der teeke- nen van de malaise?

We moeten het haast wel aannemen. Te betreuren ech- ter is het in hooge mate.

Vooraf, nu langzamerhand de fabel, dat Zeeland een vlak land zonder boomen zou zijn, uit den tijd begint te ra- ken. De fantasten zouden nu recht van spreken krijgen.

Wij meenen, dat de vereenigingen voor vreem-

.... maar ook door de wandelende Walchersche paartjes.

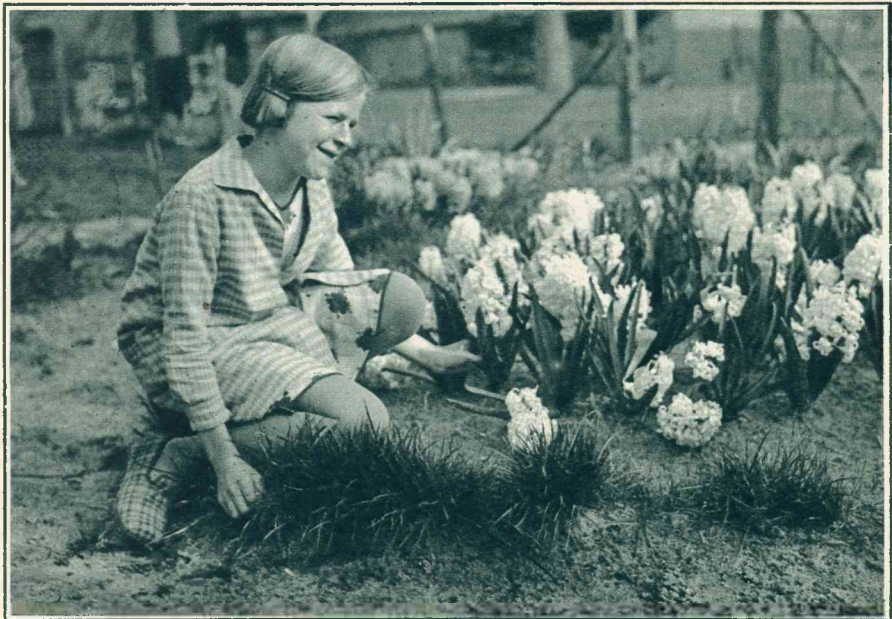
Met Paschen begint de lente voor de fietsende (Vlissingen).

bere nieuws van den laatsten tijd hun hoofdjes omhoog steken. Zoo komen ook hier nieuwe be- loften, die ons voor de toekomst weer vertrouwen geven, een vertrouwen, dat we hard nodig hebben, en dat ons nieuwen moed geeft. Moed moest echter ook de jongeling hebben, die den 1sten April reeds in het water sprong en aan het Goesche Sas het badseizoen wat voorbarig opende. Óók een lente- teeken, zij het voor velen een ietwat afschrikkend, daar de kachel ternauwernood koud is!

We hebben over het eerste groen gesproken, maar moeten daarbij de verzuchting slaken, dat er héél wat minder groen is dan vorige jaren. Wat wordt er in Zeeland veel gerooid! Overal vallen de boomen; heele dijken en kilometerlange wegen worden er van beroofd.

En de moeder uit Zuid-Beveland gaat uit met haar kroost. 't Was Paschen, 't is lente in Zeeland. (Terneuzen).

En in de tuintjes gaan de bloemknoppen open. (Gede).

delingenverkeer hier een taak hebben. Laten zij de Zeeu- wen opwekken, het groen zooveel mogelijk te sparen, in ieder geval voor nieuwe aanplanting te zorgen waar gerooid werd.

Want de boom is een der belangrijkste schoonheden van het Zeeuwsche landschap.

En een lente zonder boomen: wat kan dat be- teekenen?

Nochtans is zij er. Ze heeft intocht gedaan met stralenden zonneschijn en een blauwen hemel. De blijde dagen gaan komen, nu het leven tot nieu- wen groei is opgewekt.

V. B.

Sinds eenigen tijd wordt de Russisch-Roemeensche grens streng bewaakt. Een foto van het vinden van het lijk van een Russisch onderdaan, die wilde probeeren de Dnjepr over te steken, maar door de grenswachten werd neergeschoten.

Buitenlandsche Foto's

Te Kaapstad trad een zeeofficier in het huwelijk. Zijn kameraden vormden met walvischvinnen een eigenaardige eerepoort boven de hoofden van het bruidspaar.

Ook Griekenland heeft thans, te Athene, ter gelegenheid van den 111en verjaardag der Grieksche onafhankelijkheid, een monument voor den Onbekenden Soldaat opgericht.

**Verstopping? Vuile maag misschien?
Als niets meer baat, helpt**

Istizin

Istizin-Tabletten, het zachte, aangename laxermiddel.
Bij apothekers en drogisten verkrijgbaar.

**Haar man plaagde haar.
Maar niet lang!**

„Ik begon Kruschen Salts te nemen voor gal en gedurende de afgelopen 2 jaar heb ik helemaal geen aanval meer gehad. Ik ga nu door het te nemen, omdat ik vind dat het me perfect gezond houdt. Mijn man plaagde me altijd omdat ik Kruschen Salts nam, maar nu neemt hij het zelf en mijn kinderen ook. Mijn oprechten dank.”

Mevr. G. P.

Als uw maag- of spijsverterings-
sappen zich niet regelmatig af-
scheiden, hoopt uw voedsel zich op
en begint te gisten, daarbij scha-
delijke zuren en gassen voort-
brengende, die galzucht, maagzuur
en opgeblazenheid veroorzaken.

Kruschen Salts is een combinatie
van zes minerale zouten, die direct
de oorzaak van het kwaad aantasten.
Eerst prikkelt het den toevoer van

**Kruschen
Salts**

is uitsluitend verkrijgbaar bij alle
apothekers en drogisten à f 0.90 en
f 1.60 per flacon.
Imp.: N.V. Rowntree Handels Mij.,
Heerengracht 209, Amsterdam C.

Met een zachten cocos-
smaak. Bestrooid met
een fijn laagje suiker.
30 ct. per half pond.

VERKADE

WILT U MAGERDER WORDEN?

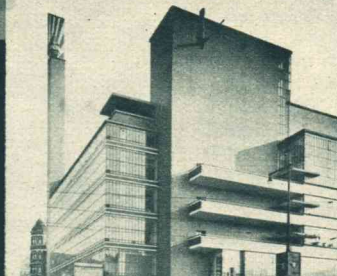
Dit is zonder dieet in korten tijd
door mijn eenvoudig middel mo-
gelijk. - Schrijf aan **Mevrouw
NOTO HAADINEGOERO, G. R. 6**
Torenstraat 8, Den Haag

N.Y. MAGAZIJN

DE BYENKORF

DEN HA

ROTTERDAM

¹⁾ Alleen in Den Haag en Rotterdam.
²⁾ Alleen in Rotterdam.

Onze Magazijnen te Amsterdam,
Den Haag en Rotterdam zijn de
grootste, best gesorteerde en meest
modern ingerichte in Nederland.

Door concentratie van den inkoop
zijn onze verkoop-prijzen uiterst
laag gesteld.

Ruim 80 verschillende verkoop-
afdelingen, Lunchroom, Daktuin ¹⁾,
Leesbibliotheek, Rijkspost-, Telefoon-
en Telegraafkantoor, Bagagedepot
van de Nederl. Spoorwegen, Eigen
Auto-besteldienst, Kapsalon ²⁾ enz.

AMSTERDAM

DEN HAAG

ROTTERDAM

Huishoudelijk werk en toch verzorgde handen

door **NIVEA**

Ook als U uit hoofde van Uw beroep veel met koud
en warm water omgaat, kunt U goed verzorgde
handen hebben. Het beste is om Uw gezicht en
handen elken avond flink met Nivea in te wrijven.

Ook overdag kunt U Nivea gebruiken, want
ze dringt volledig in de huid door, zonder glans
achter te laten. Uw huid wordt daardoor soepel en
heeft meer weerstand, zoodat ze ook bij het vele
wasschen der handen steeds mooi glad en fluweel-
zacht blijft. Nivea zorgt voor een zachte teint,
zooals wij die bij de jeugd zoo zeer bewonderen.

PEBECO MIJ., AMSTERDAM-C.

Het verschil met luxe cremes:

NIVEA: grootere werkzaamheid, lagere prijs

In doozen van 15, 20, 40 en 90 cts., in tuben van 35 en 55 cts.

DE ERGENAME VAN DEN GRAAF

door

Charles Garvice

Feitelijk is het overbodig over een boek van Garvice iets te vertellen, hier zegt de naam van den schrijver genoeg: GARVICE! Wie denkt niet gaarne terug aan de onvergetelijke boeken „Flora” en „De verdwenen brief” van denzelfden beroemden schrijver, om slechts een paar titels te noemen! Wij twifelen er dan ook niet aan of ons nieuwste premiewerk „De Ergename van den Graaf” zal hetzelfde reuzensucces hebben als de vorige romans, die wij van Garvice voor onze lezers hebben beschikbaar gesteld. En hun die nog niet het genoegen en het voorrecht hadden onze premieboeken, of een premieroman van Garvice, te lezen, drukken wij met aandrang op het hart om zich ten spoedigste in het bezit te stellen van dit werk, dat wij, uitsluitend voor onze abonnees, voor het luttel bedrag van slechts 17½ cent, of 70 cent in luxe prachtband, verkrijgbaar stellen. Onze bezorgers, agenten of kantoren leveren het U, zoolang althans de voorraad strekt. (Franco toezending volgt na ontvangst van postwissel, groot 22½ cent voor een ingenaaid of 80 cent voor een gebonden exemplaar.)

Op haar eerste morgenwandeling na de aankomst op het landgoed haars vaders, passeerde Norah de stallen en vroeg zich juist af, of het wel met haar plotseling verkregen voorname positie zou strooken, indien zij aan haar nieuwsgierigheid gevolg gaf en eens een kijkje ging nemen, toen uit een der vele deuren een herdershond te voorschijn kwam en blafte op haar af sprong.

Een stal knecht riep hem en de hond bleef staan, doch zonder Norah verder uit het oog te verliezen. Norah was buitengewoon op honden gesteld en in het geheel niet bevreesd. Zij riep het dier, dat eerst langzaam naar haar toekwam, doch weldra kwispelstaartend met zijn neus tegen haar hand wreef.

De knecht kwam naar voren en nam zijn pet af.

„Zal ik hem naar binnen sturen, mylady?” vroeg hij op denzelfden onderdanigen toon, welken Norah ook bij de andere bedienden reeds had opgemerkt. „O, neen,” antwoordde zij. „Het is een mooi beest. Hoe heet hij?”

„Casper, mylady,” antwoordde de knecht.

„Hij schijnt goed te vertrouwen te zijn,” zei Norah, terwijl zij den kop van het dier tusschen haar handen nam en hem in de bruine oogen keek.

„Ja, mylady, hij is volkomen te vertrouwen.”

„Hij schijnt nogal op mij gesteld te zijn,” vervolgde Norah. Zij deed eenige stappen achterwaarts en riep het dier bij zijn naam. Tot haar genoegen kwam de hond met groote sprongen op haar af onder luid gebel. Norah scheen één oogenblik te vergeten, dat zij de dochter van den graaf was en vroeg:

„Kan ik hem misschien medenemen?”

De stal knecht kon een blik van verbazing niet onderdrukken.

„Zeker, mylady, indien u dat wenscht.”

„In elk geval,” dacht Norah, „zal ik mij niet zó eenzaam gevoelen.” Zij streelde het dier over den kop en zei: „Laat eens zien of je nu werkelijk zoo'n geoorzaamd en gewillig dier bent. Kom!”

Casper was blijklaar volkomen bereid, zich in elk opzicht naar de wenschen van zijn nieuwe meesteres te schikken en liep bedaard met haar mee. Norah, die vreesde, dat hij in een oogenblik van vreugde een renpartij door de bloembedden zou ondernemen, richtte haar schreden naar het boschgedeelte. Het terrein werd heuvelachtig en na een poosje te hebben gewandeld, onderwijl vriendelijke woorden sprekende tegen haar nieuwen vriend, beklom Norah een heuvel en zette zich aan den voet van een grooten boom neer, om een oogenblik uit te rusten. De hond legde zich bedaard aan haar voeten neder.

Hij toonde echter voortdurend eenige onrust en sprong plotseling grommend op. Op hetzelfde moment vernam Norah hoegetrappel tusschen de boommen, welke zich aan den voet van den heuvel verhieven.

Zij keek naar beneden, terwijl zij den hond kalmere woorden toesprak, en was verbaasd, niet, zooals zij verwachtte, een ruiter te zien, doch een jongeman, die, gezeten voor een ezel, aan het schilderen was. Hij was zich schijnbaar niet van haar aanwezigheid bewust en werkte rustig voort. Het was duidelijk, dat de onrust van Casper niet hem betrof, daar het dier voortdurend keek in de richting vanwaar het hoegetrappel hoorbaar was.

Norah had nog juist gelegenheid op te merken, dat

de schilder een knap, krachtig gebouwd man was, toen Guilford Berton, gezeten op een groot zwart paard, kwam aangeloppeeren. Casper ging staan en gromde diep. Blijklaar behoorde Guilford Berton niet tot zijn vrienden, doch Norah slaagde er in hem tot bedaren te krijgen en wilde juist langs de andere zijde van den heuvel teruggaan, daar zij op onverklaarbare wijze den nieuwaangekomene liever niet wenschte te ontmoeten, toen zij hem hoorde spreken en onwillekeurig bleef staan.

„Goedenmorgen,” zei hij op koelen toon.

De jonge man voor den ezel keek op.

„Goedenmorgen,” antwoordde hij.

Norah's hart klopte sneller.

Het was dezelfde stem, welke zij den vorigen avond op zoo'n geheimzinnige wijze op het terras had gehoord. Zij bleef nog even wachten.

„Bent u er zich van bewust, mijnheer, dat u zich op verboden terrein bevindt?” vroeg Guilford Berton op zoo'n opvallend onvriendelijke manier, dat de jonge schilder verbaasd opkeek. Norah zag, hoe het bloed hem naar de wangen steeg, doch toen hij sprak, klonk zijn stem volkomen kalm en beheerscht.

„Neen, daar was ik mij niet van bewust. Ik dacht, dat dit bosch voor een ieder toegankelijk was.”

„Niets daarvan, mijnheer,” antwoordde Guilford Berton uit de hoogte. „Slechts tot het hek daar. Dit hier is particulier eigendom.”

„Dan verzoek ik u mij te willen verontschuldigen,” zei Cyril Burne. „Het is een vergissing, welke alleen een vreemdeling kan begaan, en ik ben een vreemdeling. Ten slotte,” hij lachte even, „spijt het mij, dat u geen half uur later is gekomen, dan had ik mijn schets af kunnen maken.”

Hij sprak opgewekt en prettig, waardoor Norah aangenaam werd getroffen. Guilford Berton integendeel scheen er door te worden geprikkeld.

„Ik heb u medegedeeld, dat u zich op verboden terrein bevindt, en het zou mij aangenaam zijn, indien u zoo spoedig mogelijk wilde vertrekken, mijnheer,” zei hij.

Cyril keek hem aan met een mengeling van verbazing en verontwaardiging over zijn onhoffelijkheid en voelde zich tevens geamuseerd door den gewichtigen indruk, welken die ruiter wilde wekken.

„Zeker,” zei hij, terwijl hij kalm zijn penseel afveegde. „Mag ik misschien vernemen aan wien dit verboden terrein behoort?”

„Aan graaf Arrowdale,” antwoordde Guilford Berton kort.

Cyril Burne keek hem aan.

„Heb ik het genoegen met graaf Arrowdale zelf te spreken?” vroeg hij op rustigen toon.

„Neen, mijnheer!” antwoordde Guilford.

„Met den zoon van den graaf misschien?” veronderstelde Cyril. „Of een neef?”

„Neen, mijnheer,” antwoordde Guilford weer, terwijl er een donkere trek op zijn gelaat kwam.

Norah's belangstelling was ten eerste getrokken, want de zelfbeheersching van den jongen artist wees onmiskenbaar op een geestesgesteldheid, welke zonder

meer geen genoegen nam met de behandeling, waarmede Guilford Berton hem had bejegend.

„Geen boedverwant?” zei Cyril, terwijl hij zijn benodigdheden bij elkaar pakte. „'n Intieme vriend?”

„Ik ben een vriend van den graaf, mijnheer, indien u dat verlangt te weten,” beet Guilford hem toe.

„Och,” zei Cyril Burne, „ik wenschte alleen te weten, indien u de graaf zelf niet was, wien hij toestemming had verleend om een vreemdeling, die zich bij vergissing op zijn grondgebied bevindt, onbeleefd te behandelen. Graaf Arrowdale is niet gelukkig in de keuze van zijn vrienden.”

Deze woorden werden op zoo'n rustige en kalme wijze geuit, dat Guilford Berton er eerst volkomen door scheen te zijn verslagen. Toen — het was niet duidelijk of hij het dier met zijn sporen had aangehaakt, of dat het ongeduldig was geworden — deed plotseling het paard een sprong vooruit, zoodat Cyril bijna van den voet werd geloopt. Cyril sprong opzij met een snelheid, welke den atleet verried, en greep het dier bij de teugels, terwijl hij Guilford scherp aankeek.

„Oppassen, mijnheer,” zei hij.

„Hand van mijn teugels!” riep Guilford Berton uit, terwijl hij zijn zweep ophief.

Zonder twiifel zou hij hebben toegeslagen, indien niet op datzelfde oogenblik Casper zich had losgerukt en luid blaffend op de beide mannen was toegesprongen.

Het paard maakte een zijsprong, zóó plotseling dat Berton werd afgeworpen, en Norah snelde met een luiden kreet van schrik den heuvel af.

Guilford sprong onmiddellijk op met de zweep in zijn handen geklemd, doch bleef ineens staan bij het verschijnen van Norah. Beide mannen staarden haar aan.

VL

Het was een gespannen oogenblik. Norah was plotseling te voorschijn getreden en de beide heeren hadden geen gelegenheid om de strijd lustige sfeer, waartoe hun woordenwisseling aanleiding had gegeven, geheel te verbergen.

Norah keek van den een naar den ander en mompelde zacht, terwijl de kleur weer langzamerhand op haar wangen terugkeerde:

„Foei!”

Cyril Burne werd vuurrood, en Guilford Berton staarde met een bleek gelaat voor zich uit, terwijl hij den hond trachtte te bedaren, welke hoofdzakelijk hem aanblafte.

Norah greep Casper bij den halsband en deze beweging scheen de betoovering te verbreken, welke over Cyril en Berton was gekomen.

„Het — het spijt mij, dat mijn paard u heeft doen schrikken, Lady Norah,” zei de laatste zonder op te zien. „Maar — maar de hond,” het was duidelijk, dat hij moeite had om een minder wellevende aanduiding van het dier in te houden. „maakt mij altijd aan het schrikken. Het is een wild, onbetrouwbaar beest, dat reeds lang had moeten worden afgemaakt en ik begrijp niet, dat men hem met u liet meegaan.”

Norah streek Casper over den kop.

„Ik geloof niet, dat hij zoo onbetrouwbaar is,” zei zij. „En ik ben in het geheel niet bang voor hem.” „Hij vliegt mij altijd aan,” zei Guilford Berton, terwijl hij zijdelings naar Casper keek, „en waarom weet ik niet.”

Er heerschte een oogenblik stilte. Cyril ging verder met het bijeenpakken van zijn schildergerei. Berton stond met de teugels te spelen. Toen zei hij:

„Het is een mooie morgen om te wandelen. Ik moet even een bezoek brengen aan een afgelegen gedeelte op het landgoed van den graaf. Goedenmorgen, Lady Norah.” Hij steeg te paard en galoppeerde weg, na eerst nog een korten blik te hebben geworpen naar Cyril.

Norah wilde zich nu ook omwenden, ten einde terug te gaan in de richting van het huis, toen Cyril haar aansprak:

„Mag ik het wagen mijn verontschuldiging aan te bieden voor het aandeel, dat ik heb gehad in het onverkwikkelijk tafereel, waarvan u zonder twiifel getuige is geweest?”

„Ik geloof niet, dat het geheel en al uw schuld was,” zei zij op zachten toon, terwijl zij hem onbevange in de oogen keek.

„Eigenlijk wel,” merkte hij op. „Ik was in de eerste plaats degene, die in het ongelijk stond en die heer vroeg mij zeer terecht het verboden terrein te verlaten.”

„U deed toch zeker geen kwaad,” zei zij met een glimlachje.

„Dat kan men nooit zeggen. Ik had misschien een jachtpartij in den weg kunnen zitten of” — hij zweeg even — „bij voorbeeld een prettige eenzame wandeling van u kunnen verstoren.”

Zij glimlachte wederom.

„Dat zou niet mogelijk geweest zijn,” zei zij. „Ik ben hier vóór vandaag nog nimmer geweest.”

Ook in dezen roman bevindt zich een prijsvraag, waarbij een prachtig boekenrek benevens 20 geldprijzen worden uitgelooft.

Circusmeisje

DOOR

JOHAN DE GRAAFF

Het duurde niet lang of hij gaf elke ernstige poging om Tine te vergeten op en weldra leefde hij nog alleen voor zijn herinneringen. De gedachte aan haar bekentenis dat zij hem liefhad, de herinnering aan haar kus en aan haar belofte dat zij hem nooit vergeten zou, droeg hem vaak over zijn verdriet en ellende heen en wekte soms met de overtuiging, dat zij bij elkander hoorden, de hoop in hem op, dat het hem ééns gelukken zou haar voor het leven aan zich te binden.

Aanvankelijk had hij geen enkele poging gedaan om iets omtrent het meisje te vernemen, maar op zekeren dag werd het verlangen om op de hoogte te komen van haar tegenwoordige omstandigheden zoo sterk in hem, dat hij niet alleen aan Sidi Moelay, maar ook aan Gottlieb Farber en aan den clown een brief schreef, waarin hij naar alle bekenden van het gezelschap informeerde. Hij wachtte hun antwoord in Napels af, maar noch Farber, noch Hans spraken met een woord over Tine. Teleurgesteld bleef hij wachten op een brief van den Arabier, die, naar hij vermoedde, vanuit Tripolis in verbinding met het meisje zou zijn gebleven. Eerst na twee weken, gedurende welken tijd met zijn ongeduld ook het heftig verlangen in hem groeide naar Nederland terug te keeren, om zich persoonlijk omtrent Tine's lot op de hoogte te gaan stellen, ontving hij een brief van Si Hadj ag Yemma, Moelay's vader, die hem, onder dankzegging voor de goede zorgen aan zijn zoon bewezen, berichtte, dat deze na de reis weer ingestort was en niet in staat zelf te schrijven.

Dit antwoord, waarin met geen woord over Tine werd gerept, bracht zoo'n sterk gevoel van verlatenheid in hem teweeg, dat hij besloot voor eenige weken naar Nederland terug te keeren om de Kerstdagen en het Nieuwjaar bij zijn moeder door te brengen. Hij verliet Napels met het vaste voornemen naar Tine te informeren, maar toen hij eenmaal weer thuis was, deinsde hij, uit vrees voor de smart die een weerzien met het meisje hem ongetwijfeld berokkenen zou, voor het denkbeeld terug en deed hij zelfs geen poging om haar adres te weten te komen.

Mevrouw van Affelen ontstelde toen zij haar zoon weerzag, zijn gelaat was vermagerd en droeg een lijdenden trek, terwijl hij alle opgewektheid verloren scheen te hebben. Bespeurend dat elke toespeling op zijn verdriet hem pijnlijk aandeed, zweeg zij er tegenover Paul van en vervuld van kommer, zag zij hem in de eerste dagen van Januari weer vertrekken.

Paul begaf zich naar Villanova aan de Golf van Napels en daar vandaan dreef zijn onrust hem naar Pozzuoli, waar hij zich met ernstige volharding ging toelagen op het verzamelen van stof voor een verhandeling over vulkanen. Hier, levend in eenzaamheid, kwam hij langzamerhand tot rust en hier werd ook de belofte aan hem vervuld die Tine hem eens gegeven had.

„Nooit zal je alleen zijn,” had zij hem eens gezegd, „in den geest zal ik altijd bij je zijn om te deelen in je smart en in je geluk...”

Inderdaad, was het hem dikwijls alsof het meisje hem nabij was en dit gevoel deed de verwachting in hem opleven, dat hij haar zou weerzien als alle hindernissen en moeilijkheden tusschen hen zouden zijn weggenomen en dat zij dan volkomen gelukkig zouden zijn.

Op een dag van een bezoek aan de Phlegraeische velden terugkeerend, overhandigde de portier van het hotel, waar hij zijn intrek had genomen, hem een telegram. Hij ontstelde en dacht plotseling aan Tine en aan een mogelijk gevaar waarin zij kon verkeerden, hoewel het hem tegelijkertijd onwaarschijnlijk voorkwam, dat zij met zijn verblijfplaats op de hoogte kon zijn.

Met een gevoel alsof hem een onheil boven het hoofd hing, bleef hij in de vestibule van het hotel met het telegram in zijn hand staan, aarzelend om het te openen. Een vraag van den portier of hij hem naar zijn kamer zou geleiden, deed Paul tot zichzelf komen en met een beangst hart begaf hij zich naar boven. Hier brak hij het formulier met bevende vingers open en liet zich vervolgens met een zucht van verlichting in een stoel vallen. Het telegram behelsde een verzoek van Si Hadj om zoo mogelijk naar Tripolis over te komen, wyl het zijn zoon zeer slecht ging en deze hem verlangde te spreken.

Hoewel het vermoeden dat Moelay ten doode opgeschreven was, een oogenblik later een ontstellenden indruk op hem maakte, voelde hij zich verlost van een zwaren last, wyl deze tijding Tine niet betrof. Hij nam inderhaast maatregelen voor zijn vertrek naar Marseille en schreef zijn moeder een brief, waarin hij haar de redenen uiteenzette die hem tot het vertrek naar Tripolis hadden gedrongen. Twee dagen later schepte hij zich in op een der kleine stoombooten die een geregelden dienst tusschen Europa en de Noord-Afrikaansche kust onderhouden en weldra verliet hij de haven van Marseille en dobberde op de blauwe golven van de Middellandsche Zee.

HOOFDSTUK XXV — IN TRIPOLIS

Tot aan 't oogenblik dat Paul voet aan boord van de „El Kahira” had gezet, had hij er zich geen rekenschap van gegeven of het verzoek van Moelay om hem nog eenmaal te mogen spreken, van belangrijke betekenis voor hem kon zijn. Nu echter de rust aan boord, de helderblauwe hemel en het melodieuze golvengedruis hem tot vredige bespiegelingen zetten van hetgeen hem in Tripolis te wachten stond, kwam het hem meer en meer waarschijnlijk voor dat de Arabier met deze uitnodiging een bedoeling moest hebben gehad, die voor zijn eigen leven van betekenis moest zijn.

Toen dit denkbeeld eenmaal bij hem had postgevat, verbond hij er vanzelf het vermoeden aan dat Moelay hem iets omtrent Tine te zeggen zou hebben en dit maakte opnieuw zijn onrust gaande en deed hem ongeduldig naar het einde van de reis verlangen.

Met een zucht van verlichting zag hij eindelijk de kustlijn aan den horizon opdoemen en vol verwachting zag hij uit naar het land, dat hij vroeger reeds vaker had bezocht, doch dat hem nog nooit zoo belangrijk was voorge-

komen als thans. De boot liep de haven van Bona binnen en verliet deze weer om haar reis naar Tunis voort te zetten, vanwaar zij eindelijk naar Tripolis vertrok, het bekende emporium van den Soedanhandel, dat in den morgen van den derden dag in zicht kwam.

No. 13

De Muzelmansche stad, gebouwd in den vorm van een halve maan, was geheel wit met doorschijnende vlekken van rose en blauw en goud en met flauwen omtrek weerspiegelden zich de sneeuw witte koepels en de fijne, blanke zuilen der minarets, met huiveringen van aandoening en sidderend glanzende lichteffecten, in de zachtbewogen zee, die om haar witte teint reeds door de oude Hellenen de Melkzee werd genoemd.

De stad werd omlijst door de slanke palmen der oase, die haar omsloot als een gordel van schitterend groen en blauw. Na de dagen in onrust en spanning aan boord doorgebracht, deed de aanblik van deze Oostersche pracht, omhuld door den rooden sluier die eigen is aan de woestijn, gewiegd door den zang van de zee en geliefkoosd door de Zuidelijke koelte, hem weldadig aan. Hier viel onder de betooverende bekoring van het gouden zonlicht en de liefkozing der palmschaduw, met het gezicht op de kust der Groote Syrte, die zich in een schitterenden glans om de stad heenboog als het lemmet van den yatagan, alle onrust en pijn van hem af en voelde hij zich als opgenomen in een heerlijken droom van gelukkige oneindigheid.

Bevangen door een huiverenden eerbied voor het grootsche verleden van deze landen, volgde Paul's blik de oneffenheden der woestijn in de verte en de gebroken lijn der kust, die een scherpe scheiding trok langs het azuur van den hemel en die zich eindelijk verloor in de golf der Groote Syrte.

Hier hadden Rome en Carthago eenmaal heerschappij gevoerd en ginds, in den ver verwijderden lichtglans aan den horizon, lag eens de beroemde Cyrenaïsche Pentapolis, de streek der vijf steden. Daar bloeiden heerlijke Grieksche koloniën als Cyrene en Berenice, Apollonia en Ptolomaïs. Verzonken in gedachten aan 't verleden, citeerde Paul de verzen der Ouden die de vruchtbaarheid en den rijkdom dezer landen, met hun plateaux en bosschen, hun velden en bronnen als om strijd hadden geroemd en geprezen.

Het binnenloopen van de haven en de drukte, veroorzaakt door het uitleggen van de loopbrug, deed Paul eindelijk den blik van het plateau van Barka afwenden en het wonderlijk mengelmoes van talen waarin Turken, Arabieren en Levantijnen zich voor elkander verstaanbaar trachtten te maken, bracht hem eindelijk geheel tot de werkelijkheid terug. Nadat hij zich verzekerd had dat zijn koffers zich in goede handen bevonden, verliet Paul de boot en haastte zich door de El-Bahar poort naar de hoofdstraat, waar zijn hotel gelegen was.

Hier verfrischte hij zich van de reis en zonder zich langer te laten ophouden, verliet hij zijn tijdelijk verblijf en richtte hij zijn schreden naar het Mohammedaansch gedeelte der stad waar het huis van Si Hadj ag Yemma gelegen was. Daar, in het Muzelmansch Tripolis, verdween de laatste herinnering aan Europa en aan alles wat hij er achtergelaten had.

In de nauwe straten, die allen op elkander leken, heerschte een bijna doodsche stilte alsof alles uitgestorven was. Toch was het hier, achter de muren van de hooge, gevangenisachtige behuizingen, dat het Oostersche leven zich in alle geheimzinnigheid uitdroomde in weelde en schoonheid.

Overal bespeurde Paul kleine, getraliede vensters die hem aanstaarden als doode oogen en waarachter geen gelaat of leven te bekennen was. Maar soms trad links of rechts van hem een Arabier uit een halfgeopende deur, die dan weer dadelijk achter hem dichtgeduwd werd. Dan kon Paul even een verstolen blik werpen in een koel, zachtschemerig patio, waarin zich vrouwen bewogen van een onwezenlijke schoonheid en bevalligheid en gekleed in lichte, heldergekleurde stoffen.

De illusie, geheel in het Oosten te zijn verplaatst, werd volkomen, toen hij bij het omslaan van een hoek een bedelaar passeerde, die op den grond zat gehurkt en met uitgestoken hand Allah's zegen afriep voor degenen die hem iets toewierpen.

„Allah zal u geven, Allah zal u geven: allen rijkdom en heerlijkheid van Es-Shâm.... Allah zal u geven de wijsheid van Sulayman en uw geslacht de vruchtbaarheid van Ibrahim el Khalil.... Allah zal u geven vrede en schoonheid.... Allah....”

Paul wierp den man een franc toe, waarop de Mohammedaan zijn zegewensen verdubbelde.

„Allah zal u geven, geven.... dank, o Khawaja....”

Paul passeerde tientallen bedelaars en tientallen koude, ernstige blikken volgden hem op zijn weg. Weldra had hij geen zilvergeld meer om uit te deelen en toen hij de bedelaars zonder gift voorbijging, werden de vervloeking even hartgrondig, als de zegeningen overdreven en uitbundig waren geweest.

„Moge Allah je verderven, o zoon van een zwijn! Moge je graf ontwijld worden en je gebeente verontrust! Moge je geslacht verdorren, o ongeloovige hond....”

Haastig ging Paul verder en vroeg eindelijk aan een waterverkooper naar het huis van Si Hadj ag Yemma, dat, naar men hem had uitgelegd, hier in de nabijheid moest zijn. De man wees hem een smalle, onooglijke gang in een groot wit huis, voorzien van vele kleine getraliede vensters. Paul, die met den bouw van de oude Moorsche huizen bekend was, liep het gangetje

Hout....

n dat zich plotseling naar rechts afboog. Toen trof zijn oog de gewone, weelderige pracht van het Oosten.

Hij betrad een ruim patio dat aan alle zijden omgeven was door hoge gebouwen, waarvan de muren met mozaïek waren ingelegd die 'n fries vormden onder het dak en medaillons spaarden tusschen de kleine ramen. In een hoek diende een gebeeldhouwde leeuwenmuil als bekken voor de abluties en een kleine poort gaf de richting aan, waarin de heilige stad Mekka gelegen was.

In het midden van het patio stonden een paar citroenboomen, wier bladerdak een heerlijke beschutting vormde tegen de brandende zonnestralen. Een miniatuur-fontein spreidde een fijnen waaiervan onzichtbare waterdeeltjes over de binnenplaats uit, die bezwangerd was met heerlijke, frissche geuren.

Voor Paul het patio overstak, nam hij dit alles in zich op. Geen geluid of zelfs maar een flauw gerucht trof zijn oor en toch was hij er zich van bewust, dat hij op hetzelfde oogenblik bespied werd door tientallen oogenparen. Zich losmakend van de betoovering die hem gevangen hield, trad hij eindelijk naar de zware eikenhouten, met koper beslagen deur, waarop hij voorzichtig om de rust niet te ruw te verstoren, den klopper neerliet.

Een bedouin, gehuld in een witte bournous, opende de deur en noodigde hem in slecht gearticuleerd Fransch onmiddellijk uit om binnen te treden. Hij had blijkbaar binnen reeds orders gekregen, want eerbiedig ging hij Paul voor door een lange gang en opende de deur van een ruim, koel vertrek, dat hij weer sloot zoodra de bezoeker was binnengetreden.

Langs de wanden van het vertrek stonden rustbedden, belegd met prachtige tapijten van Damascus en Kaioeran, waarmee ook de wanden behangen waren. Paul maakte het zich na het vertrek van den bedouin gemakkelijk, door plaats te nemen in den eenigsten fauteuil van Europeesch maaksel die in de kamer aanwezig was en na een oogenblik te hebben gewacht, werd hij verwelkomd door eenige ongesluierde circassische meisjes, die zwijgend een diepe buiging voor hem maakten.

Zij schoven een Arabisch tafeltje bij en zetten daarop een koele sherbet van rozen, ijswater en confituren gereed. Een waterpijp en sigaretten voltooiden de ceremonie van de ontvangst, waarop zij Paul weder alleen lieten, om hem gelegenheid te geven zich eenige oogenblikken te verkwikken.

HOOFDSTUK XXVI — SCHADUWEN IN TINE'S LEVEN

Toen de deur een tiental minuten later opnieuw geopend werd, zag Paul 'n Arabier binnentreden met een krachtige, rijzige gestalte en fraai besneden gelaat, dat een trotsche, gebiedende uitdrukking droeg. Zijn huid was, evenals die van Sidi-Moelay, zijn zoon, slechts heel weinig gekleurd en het Europeesch colbertcostuum dat hij droeg, bracht Paul een oogenblik in den waan dat hij een Europeaan voor zich had.

Tegenover Paul staande, liet de Arabier alle Oostersche terughouding varen en nadat hij zich met een hoffelijke buiging en in volmaakt Fransch aan zijn bezoeker had voorgesteld als de vader van Moelay, bood hij hem met een hartelijk gebaar de hand en heette hem vriendelijk welkom.

„Mijn arme zoon heeft langen tijd naar uw komst verlangd, monsieur, en hij heeft mij verteld in welk een vertrouwelijke betrekking u tot hem stond. Met groot leedwezen heb ik vernomen van het gevaar waarin ge beiden hebt verkeerd. U zult kunnen begrijpen hoeveel verdriet het mij doet, mijn zoon thans te zien bezwijken aan den noodlottigen invloed van dit klimaat, dat zeer ongunstig op zijn zwakke gezondheid heeft ingewerkt. Het verheugt me intusschen dat ge hebt willen komen, de laatste wensch van mijn zoon heeft me zwaar op het hart gelegen, monsieur, en ook in naam van zijn moeder dank ik u zeer voor de opoffering die ge u om onzentwil hebt willen getroosten. Vergunt u me thans, u voor te gaan naar mijn zoon, monsieur?”

Na den hoffelijken Arabier te hebben gedankt voor diens ontvangst, verklaarde Paul zich gaarne bereid hem te volgen, waarbij hij de verzekering voegde, hoezeer het onheilspellend telegram hem getroffen had.

Zwijgend ging Si ag Yemma hem voor naar een hooger gelegen vertrek, waar een halfduister heerschte, veroorzaakt door de schermen die het scherpe zonlicht bijna geheel afdekte. De muren waren, voor zoover ze niet met tapijten waren bedekt, versierd met arabesken en lijnencombinaties, waarvan slechts de oude Moorsche bouwmeesters het geheim schenen te bezitten, en die bij Paul den indruk wekten, in een kapel te zijn getreden.

Toen Paul's oogen aan de schemering gewend waren, onderscheidde hij een Oostersch rustbed waarop een gestalte lag uitgestrekt, terwijl naast het bed een tweetal vrouwen gezeten waren. Bij Paul's nadering stonden de vrouwen op en na aan hem voorgesteld te zijn als Si ag Yemma's eerste en tweede echtgenooten, verlieten zij met een onderdanige buiging het vertrek, gevolgd door Moelay's vader.

Paul had zich inmiddels over den zieke gebogen, en terwijl hij hem met een bedroefden glimlach de hand reikte, schrok hij van Moelay's veranderd uiterlijk. Zijn gelaat was zoo ingevallen en de oogen schitterden met een zoo koortsachtig vuur, dat Paul begreep dat Si ag Yemma niet te veel had gezegd, toen hij beweerde dat zijn zoon zou bezwijken.

„Mijn arme vriend, moet ik u nu in dezen toestand weerzien?” vroeg Paul ontroerd.

„Ja, meneer Paul,” antwoordde de Arabier met een mat glimlachje, „ik sta aan het eind van den weg...”

Hij beduidde Paul plaats te nemen op een stapel kussens naast het bed en vervolgde: „Het is bedroevend voor mijn moeder en vader, maar voor mij... ach, Allah is groot en ik heb geleerd te berusten.”

„Hoe is het mogelijk, mijn vriend, dat er plotseling zoo'n ongunstige keer in uw toestand is getreden?" vroeg Paul met bewogen stem.

„Het roode woestijnzand is er de oorzaak van," antwoordde de zieke. „Het is, wat te verwachten was, in mijn longen gedrongen en heeft er een ontsteking veroorzaakt. De Fransche dokter die me hier behandelt, achtte genezing nog mogelijk indien ik naar een koelere, zuiverder luchtstreek vervoerd had kunnen worden, maar dit laat mijn weerstandsvermogen niet meer toe."

„En is er nu heelemaal geen hoop meer, Sidi?" vroeg Paul zacht.

„Neen, er is geen hoop meer, geen schijn van hoop. Het einde is nog slechts een kwestie van dagen en..."

„En dat alles werd veroorzaakt door een haatdragenden schurk," barstte Paul plotseling los, zichzelf niet meer meester.

„Ssst..." suste de Arabier. „Het is Allah's wil geweest, geprezen zij zijn naam. 't Is... 't is bovendien niet voor de eerste maal dat die man een slachtoffer maakt... ik wist dat hij me haatte en ik had voorzichtiger moeten zijn. 't Is juist over hem dat ik u wilde spreken en zoodra ik wist, dat ik het einde tegemoet ging, heb ik me gehaast u te verzoeken hier te komen. Ik ben blij dat u gekomen is, want ik was niet gerust gestorven, als ik u niet eerst had verteld wat me op het hart lag. Het verlangen naar Allah's paradijs is weliswaar sterker geworden dan de banden die me aan het leven hechten, maar ik laat een taak na die me lief en dierbaar was en die ik nu aan anderen moet overlaten."

Met een vluchtig glimlachje zag hij aan hoe Paul begrijpend het hoofd boog en langzaam, omdat het spreken hem moeilijk begon te vallen, ging hij voort: „Ik doelde op een taak die het welzijn van Tine betreft; u hebt het reeds begrepen."

Geschokt, omdat hij overtuigd was dat er thans een tipje zou worden opgelicht van den sluier die over het leven van het meisje verborgen lag, knikte Paul bevestigend. De Arabier bleef even zwijgen en allengs onrustiger geworden, vervolgde hij eindelijk: „Ik wil beginnen met een bekentenis, meneer Paul. Het meisje... Tine was me in den korten tijd, dat ik haar heb leeren kennen zeer, zeer dierbaar geworden... niet slechts als de dochter van een vriend, voor wie ik beloofd had een broeder te zijn omdat ze zonder bescherming achterbleef, maar ook als... vrouw, wier genegenheid mijn grootste geluk op aarde zou hebben uitgemaakt..."

Met een schok was Paul overeind gekomen, maar terstond liet hij zich weer in zijn kussens vallen, terwijl hij het hoofd in de handen boog. Denkend aan zooveel, dat hem in Moelay's gedrag en bij hun gesprekken over Tine raadselachtig was voorgekomen, verweet hij zich thans zijn verblinding en de pijn, die hij bij verschillende gelegenheden den edelen Arabier moest hebben aangedaan.

„Vergeef me, Sidi, ik heb nimmer geweten... ik was een egoïst en dikwijls moet u geleden hebben, als ik slechts over mijn eigen verlangen en verdriet met betrekking tot Tine sprak," mompelde hij geroerd.

„Het beteekende niets, niets..." stelde de zieke hem gerust met een afwerend handgebaar. „Aanvanke-lijk heb ik u gewantrouwd, maar toen ik bemerkte dat u eerlijk tegenover het meisje stond, liet ik mijn wantrouwen varen. Ik hield reeds lang, zeer lang en zeer veel van haar, maar ik durfde niet te spreken. Een afwijzing zou onvermijdelijk een scheiding tengevolge hebben gehad, waardoor het me onmogelijk zou zijn geworden mijn taak van beschermer en voogd, mij door haar vader opgelegd, nog langer waar te nemen. Daarom begroef ik mijn verlangens en nam mij voor later, later, te spreken, als zij geheel vrij zou staan in haar keus en ik zonder wroeging uit haar leven zou kunnen verdwijnen..."

Met een zwak gebaar beduidde hij Paul dat hij verlangde te drinken en toen deze hem een gereedstaande sherbet van vijgen naar den mond bracht, dronk hij den beker tot den bodem toe leeg. Vervolgens legde hij zich eenige oogenblikken rustig neer om op adem te komen en hernam daarop: „Het heeft niet mogen zijn... Zelfs als dit er niet tusschen was gekomen, zou ik vergeefs gehoopt en gewacht hebben... haar hart klopte niet voor mij."

Paul maakte een onwillekeurig gebaar van verrassing, waarop de Arabier herhaalde: „Haar hart klopte niet voor mij, meneer Paul. Dat is bewezen doordat zij het verloor... aan u. Ma Sh' Allah, geen enkele man is het gelukt haar te veroveren... totdat u kwam. Zij wist het zelf niet, maar ik heb het spoedig bemerkt: zij hield meer van u dan van iemand anders op de wereld. Zij nam, toen u nog maar eenige dagen bij ons was, uw verdediging op zich tegenover Erna, die u aanviel in de hoop iets meer omtrent u te vernemen en Tine deed het met zooveel vuur en overtuiging, dat zij de Duitsche tot een vijandin maakte en de aandacht van Farber en mij tot zich trok. Zij hield van u bijna vanaf het eerste oogenblik dat..."

„En toch had zij geen medelijden met me, mijn vriend," viel Paul hem bedroefd in de rede, „want zij trok mij aan met de zekerheid in zich, dat zij me later zou moeten afstooten."

„De reden van haar weigering moet in het verleden liggen," hernam de Arabier.

„Ik weet dat daar geen smet op rust voor zoover het haar eigen

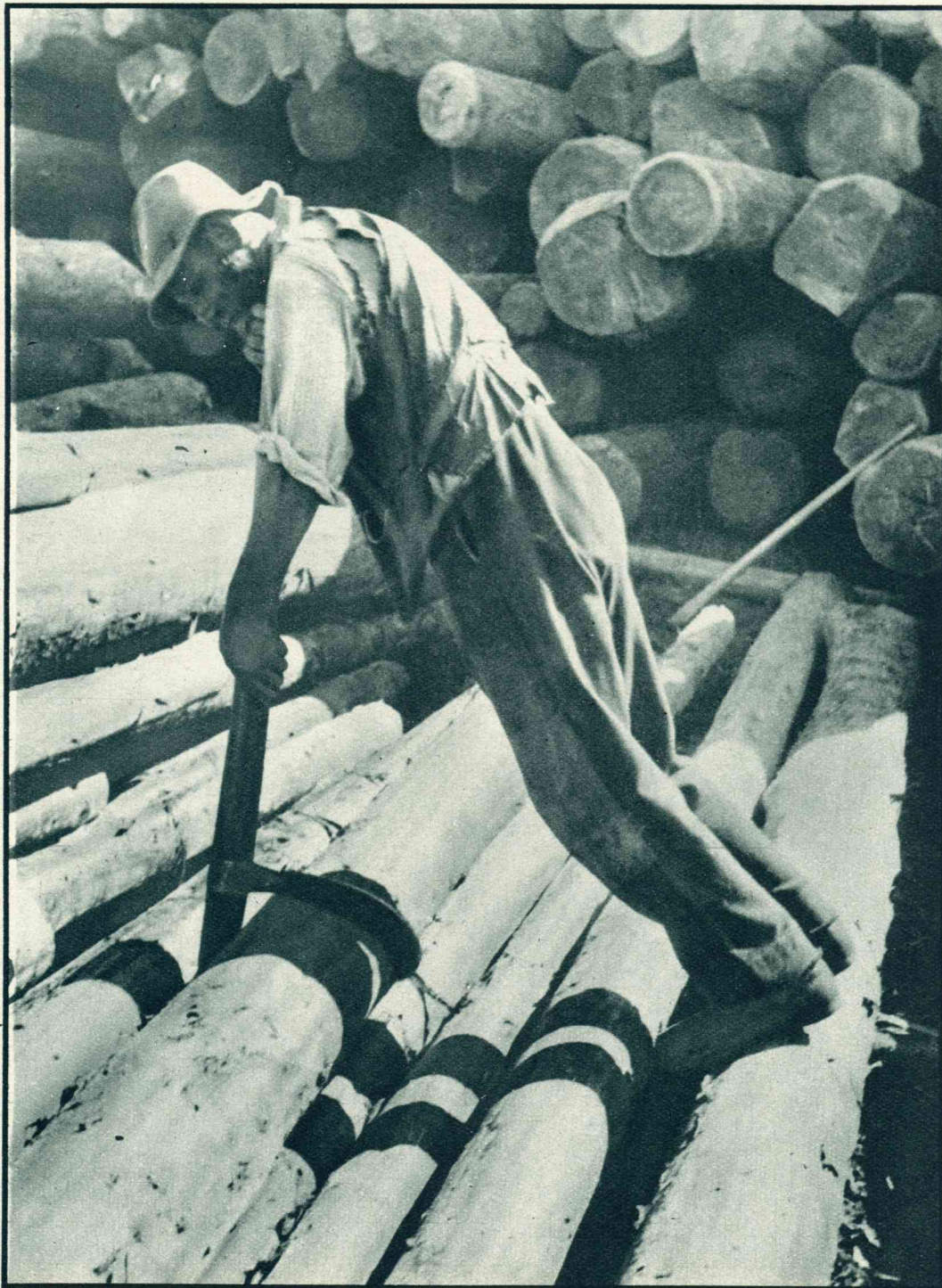
.... en nog eens hout

leven betreft, en toen u mij dien avond hebt gevraagd of ik 'n beletsel kende, dat een verbintenis met haar in den weg zou staan, heb ik u als eerlijk man geantwoord dat er geen beletsel bestond. Maar... ik ben een man... Tine is een fijngevoelig meisje. Ik ben een Arabier, een Oosterling, en begripen van eer en zeden toegedaan, die gij onmogelijk als de uwe kunt erkennen. Er kan volgens uw Westersche opvattingen een beletsel zijn, dat ik niet als zoodanig zie. Ik heb u laten roepen, om u een geschiedenis uit Tine's familielevens te vertellen en aan uw eigen oordeel over te laten of deze geschiedenis voor Tine aanleiding kan zijn geweest om uw aanzien af te wijzen. Ik heb haar vader beloofd een wakend oog op haar te houden en niemand iets te vertellen van hetgeen hij me op zijn sterfbed heeft meegedeeld, ik heb ook Tine geheimhouding beloofd. Maar nu word ik opgeroepen door Allah, ik kan het meisje niet meer bijstaan als het noodig mocht zijn en ze heeft nu meer dan ooit een beschermer nodig."

De Arabier brak af met een hoestbui en verzocht Paul een handvol wierook op een smeulend comfoor te werpen, waarvan de geur hem het ademhalen lichter maakte. Terwijl hij zijn brandende oogen op het tapijt gevestigd hield, luisterde Paul naar de zwakke stem van Moelay, die zijn verhaal nu en dan onderbrak om op zijn verhaal te komen of om te drinken.

„Tine werd, evenals haar twee jaar oudere zuster, buiten het circus opgevoed. Haar vader was een braaf en dapper man, die zijn onderhoud vond in de jacht op grof wild, waarvoor hij door Hagenbeck naar Afrika gezonden werd. Een ongeluk dwong hem dit gevaarlijke beroep op te geven en omdat hij zich een groote kennis omtrent wilde dieren had eigen gemaakt, legde hij zich toe op de dressuur van de leeuwen die u kent en waarmee hij jarenlang bij Büsch in Berlijn en later bij Gottlieb Farber optrad. Ik heb hem persoonlijk gekend en ik ben ervan overtuigd, dat er geen ridderlijker en edelmoediger man bestond dan hij. Van Tine's moeder kan ik u niet veel vertellen. Zij moet een goede en bezorgde echtgenoot voor van Staveren zijn geweest en een liefhebbende moeder voor de kinderen. Tine's zuster heb ik wel gekend. Zij heette Maria en zij werd, toen haar moeder gestorven was, met Tine op een kostschool geplaatst. Zij bleef er tot haar negentiende jaar en vond toen een plaats in het huis van een tante, terwijl Tine nog een jaar op het internaat bleef.

(Wordt voortgezet).

MOTORRENNEN

voor Kleuters

Zijns vaders trots.

Voor den afrit een hart-
versterkenden slok limonade.

De motor wordt grondig
geïnspecteerd.

Een algemeene bespreking van de kansen
voor den strijd; 't is den jongens volle
ernst, dat ziet men hun wel aan.

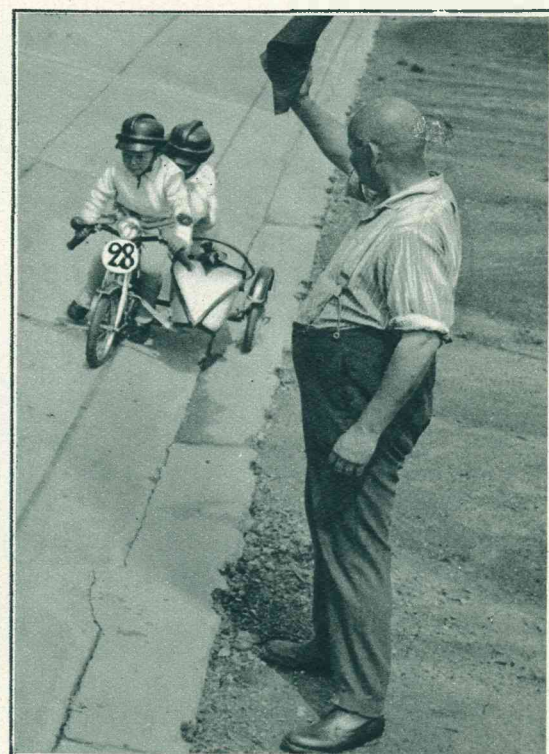
Is het, over het algemeen genomen, al niet gevaarlijk genoeg, dat volwassen liefhebbers van de motorsport in een strijd, waarvan vaak de dood, of een voor 't leven verminkt lichaam de inzet kunnen zijn, elkaar bekampen, en dat zulks meestal alleen om de eer, wie nu wel het beste en hardste rijden kan? Moet daar nu nog bijkomen, dat straks de zonen, en wie weet — immers, de sportverdwazing gaat zoo ver — ook de dochttertjes van zes tot tien, elf jaar, op miniatuur race-wagentjes gezeten, als even zooveel kleine duiveltjes over het gladde cement zullen suizen, met toch altijd de kans op kleiner of grooter lichamelijk letsel? Weegt, bij het winnen van een wedstrijd, welke belooning, welke voldane eerbij, dan ook van ouders of kinderen zelf, wel op tegen dit volstrekt niet denkbeeldige gevaar? Om van de morele verwording, van de reeds vroeg verworven ave-rechtsche levensinzichten nog maar niet te spreken. Immers, sport en sportief zijn op zichzelf wel geen verkeerde begrippen, en ook wij zijn voorstanders van een gezonde sportbeoefening, maar, het gevaar schuilt ook hier in de overdrijving. En nu is het wel heel aardig, om die lilliputter-motorrenners op hun lichte één-cylinder-karretjes te zien zitten, in een heusch motorrijders-costuum, met groote nummerlappen op hun smalle ruggen, en met echte valhelmen op het jonge, kleine hoofd, maar we achten het toch een element van sportverdwazing, wanneer men ook de kleinen reeds betreft in het opwindende wedstrijdgedoe. Hoe ver men hiermee in Duitschland bijvoorbeeld reeds gegaan is, demonstreeren de op deze bladzijde gereproduceerde foto's voldoende. Men moge ons dan tegenwerpen, dat het een teken des tijds is en dat ook de jeugd moet leeren gebruik maken van de modernste uitvindingen, maar zooals alles, is toch ook dit slechts betrekkelijk, en we zijn, ondanks al onze persoonlijke voorliefde voor vooruitgang op elk gebied, niettemin van meening, dat een jongmensch van zes, acht of tien jaar zeker eer thuis hoort op een bokkenwagen dan op een

Broerlief wordt voor den wed-
strijd nog eens extra gepakt.

*In volle vaart
de bocht om.*

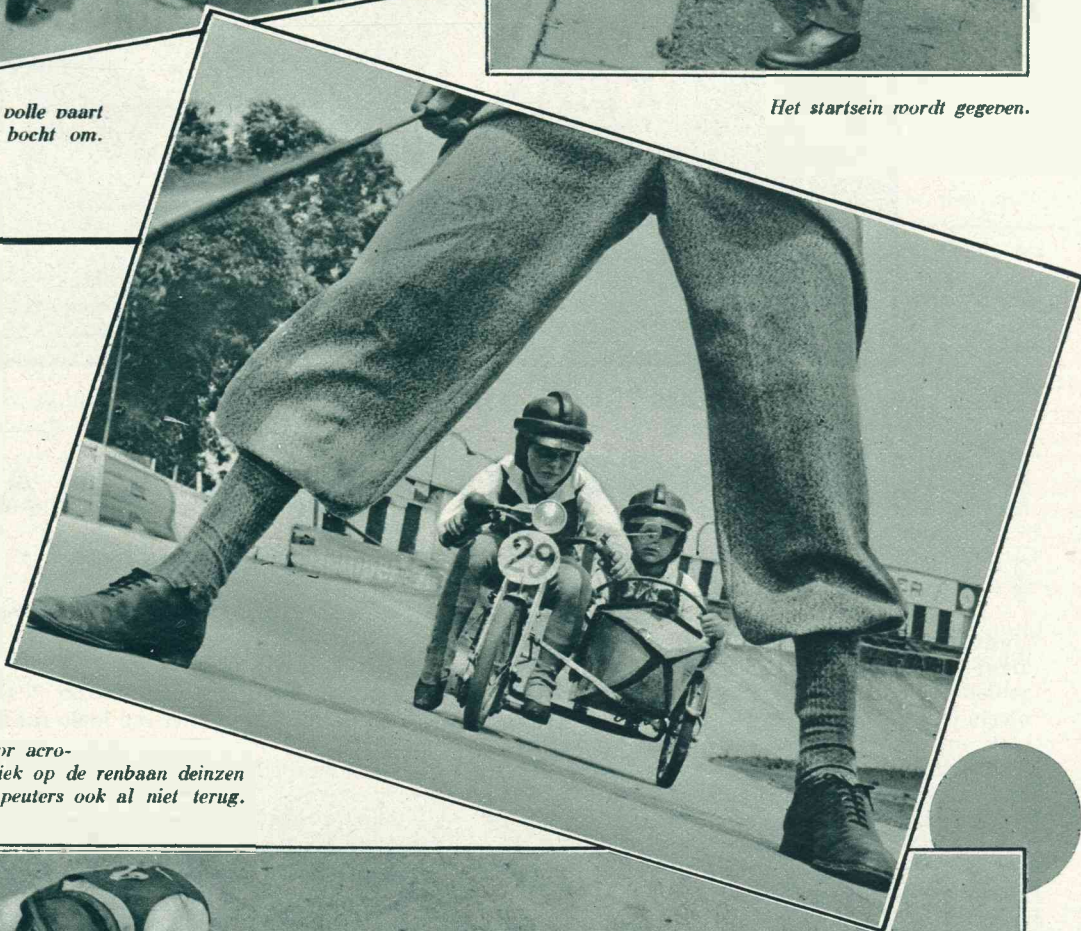

Het startsein wordt gegeven.

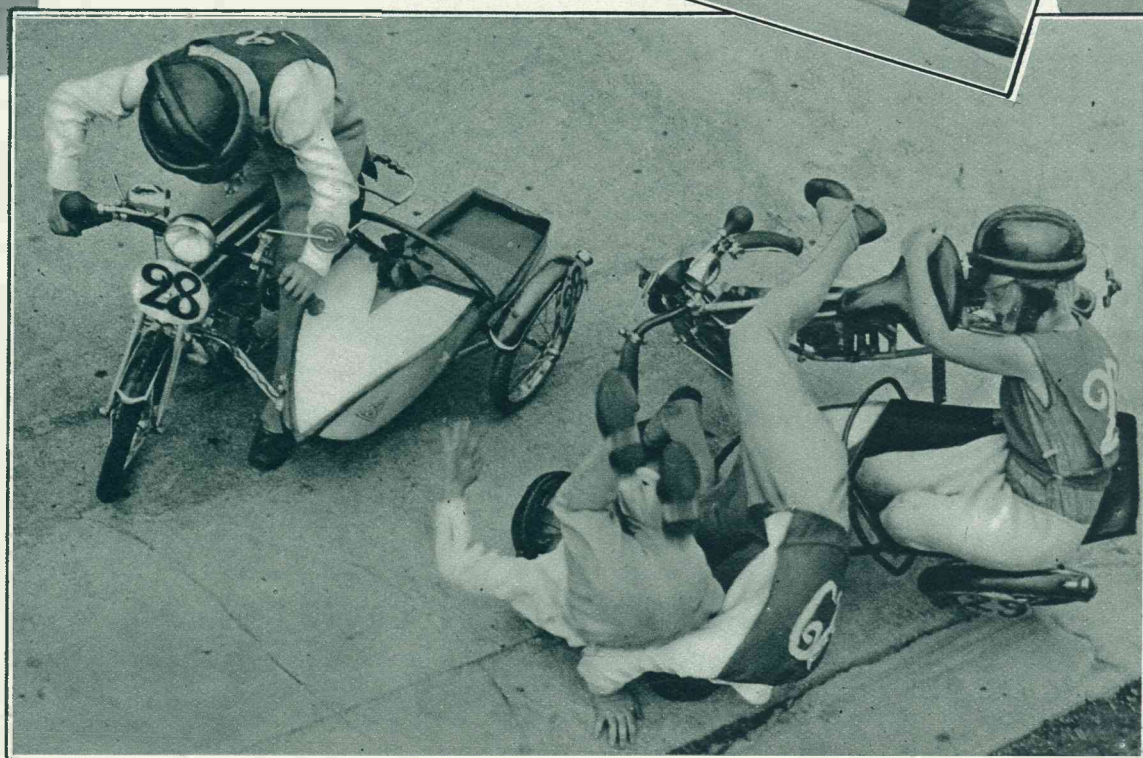
motorfiets, al is dat nóg zoo'n „leuk en schattig” gezicht.

De kleinen zijn in onze dagen toch al vroeg genoeg oud en wijs en het zoo heerlijk eenvoudige en kinderlijke karakter wordt maar al te vaak reeds jong totaal bedorven door de zucht om precies te doen zooals de ouderen.

Hoe aardig de hier afgebeelde plaatjes dus overigens op het eerste gezicht mogen zijn, we achten ons niet verantwoord, om ze zonder commentaar of restrictie onzerzijds te reproduceeren, en het is ons volle ernst, wanneer we hier de hoop uitdrukken, dat Nederland aan deze sportverdwaazing, die tenslotte een bespotting is van alle sportief begrip, niet mee zal doen.

*Voor acrobatiek op de renbaan deinzen
de peuters ook al niet terug.*

*Wat gebeuren kan — óók al
werd deze foto geësceneerd.*

*Als de
lente
is in het
land.*

EEN AVONTUUR VAN SHAMROCK JOLNES

EEN SATYRE VAN SHAMROCK JOLNES

Ik ben zoo gelukkig, om den grooten New-Yorkschen detective Shamrock Jolnes onder mijn vrienden te tellen. Jolnes is een zoogenaamde „insideman” van het stedelijk detective-corps. Een die er het fijne van weet. Hij is een deskundige op het gebied van schrijfmachines en als er een „moordmysterie” moet opgelost worden, dan is het zijn taak om op het Hoofdkwartier aan het tafeltelefontoestel te zitten en de bekentenissen op te nemen van „cranks” (ingebeelde misdadigers of bedriegers) die per telefoon komen bekennen, dat zij het misdrijf gepleegd hebben.

Maar op stille dagen, als er niet zooveel bekentenissen binnenkomen en drie of vier kranten erin geslaagd zijn, evenzooveel verschillende personen van schuld te overtuigen, dan wil het wel eens gebeuren, dat Jolnes wat met me door de stad gaat wandelen, waarbij hij dan, tot mijn groote vreugde en geestelijke ontwikkeling, zijn wonderbaarlijke macht van opmerkingsbegaafdheid en redeneerkrachten ten toon spreidt.

Een dag of wat geleden stapte ik toevallig het Hoofdkwartier binnen en vond den grooten detectieve aandachtig zitten staren op een eindje touw, dat stevig om zijn pink gewonden zat.

„Goeien morgen, Whatsup,” zei hij, zonder zijn hoofd om te draaien. „Het doet me beslist genoegen te bemerken, dat je er eindelijk toe gekomen bent, electrisch licht te laten aanleggen in je huis!”

„Zou je zoo goed willen zijn,” antwoordde ik stom van verbazing, „me te vertellen, hoe je dat nu weer weet? Ik ben er zeker van, dat ik er nog nooit met iemand een woord over gesproken heb en dat de aanleg een spoedorder is geweest, die van morgen pas is afgekomen.”

„Niets gemakkelijkers,” antwoordde Jolnes genoechlijk lachend. „Zoodra je binnenkwam, rook ik den geur van een heel dure sigaar, die jij daar in je hoofd hebt. Ik heb verstand van dure sigaren; en ik ken slechts drie menschen in heel New-York, die zich in den tegenwoordigen tijd de weelde kunnen veroorloven, om tegelijkertijd dure sigaren te rooken en hun gasrekeningen te betalen. Het was dus

heel gemakkelijk, niet waar? Maar ik ben op het oogenblik juist bezig met een klein raadseltje van mezelf.”

„Waarom heb je dat touwtje om je pink?” vroeg ik.

„Dat is juist het probleem,” zei Jolnes. „Mijn vrouw heeft dat er vanmorgen omheen gebonden, om me aan iets te doen denken, dat ik voor haar mee zou brengen als ik naar huis kwam. Ga zitten, Whatsup en excuseer me enkele oogenblikken, wil je?”

De beroemde detective ging naar de telefoon en stond er denkkelijk wel tien minuten met den hoorn aan zijn oor.

„Heb je staan luisteren naar een bekentenis?” vroeg ik, toen hij weer was gaan zitten.

„Misschien kun je het wel zoo ongeveer noemen,” antwoordde hij glimlachend.

„Om eerlijk te zijn, Whatsup, ik ben er uitgescheiden met verdoovende middeltjes. Ik had mijn dosis langzaam zoozeer verhoogd, dat morphine niet den minsten invloed meer op me had. Ik moest iets hebben, dat meer slaapwekkend was. Die telefoon daar is verbonden met een vertrek in het Waldorff-hotel, waar zoo juist een schrijver een lezing houdt... Kom, laten we nu eens probeeren, het raadsel van dit touwtje op te lossen.”

Na vijf minuten zwijgend nagedacht te hebben, keek Jolnes me glimlachend aan en knikte eens veelbeteekenend.

„Wat ben jij toch een wonder!” riep ik uit. „Nou al klaar?”

„’t Is doodeenvoudig,” zei hij, zijn vinger omhooghoudend. „Zie je dat knoopje? Dat is om te zorgen, dat ik het niet vergeet. Het is dus, om zoo te zeggen, een vergeet-me-nietje! Een vergeet-me-nietje is een bloempje! Ik moest een pond „bloem” voor mijn vrouw laten thuisbezorgen!”

„Schitterend!” kon ik niet nalaten uit te roepen, vol bewondering voor zooveel vernuftige scherpzinnigheid.

„Als we eens ’n eindje gingen wandelen?” stelde Jolnes voor. „Zie je, er is op het oogenblik feitelijk maar één geval van eenig belang. De oude McCarty een man van honderd en vier jaar, is gestorven door het eten van te veel bananen. Er zijn zooveel aanwijzingen, dat dit het werk is van de Mafia, dat de politie de Second Avenue Katzenjammers Cambrinus Club No. 2 heeft omsingeld en de gevangenneming van den moordenaar is nog slechts een kwestie van enkele uren. Maar het detective-corps is nog niet ter assistentie geroepen.”

Jolnes en ik gingen de straat op naar den hoek toe, waar we een bus wilden pakken. Halverwege het blok ontmoetten we Rheingelder, een van onze kennissen, die een positie heeft op het stadhuis.

„Goeien morgen, Rheingelder,” zei Jolnes, stilstaande. „Wat heb jij vanmorgen lekker ontbeten!”

Daar ik altijd erop uit ben om de bemerkenswaardige redeneeringen van den detective te volgen, zag ik, dat Jolnes een snellen blik had geworpen op het overhemd van Rheingelder, waarop een groote gele druppel en op diens kin, waarop een kleiner geel veegje zat, beide ongetwijfeld afkomstig van een eierdooier.

„O, dat is zeker weer zoo’n detective-streekje van je,” zei Rheingelder, glimlachend over zijn geheele gezicht. „Nou, ik wed om sigaren en een rondje, dat je me niet vertellen kunt, wat ik vanmorgen gegeten heb.”

„Aangenomen,” zei Jolnes. „Worst, roggebrood en koffie!”

Rheingelder moest hem toegeven, dat hij gelijk had en betaalde zijn verloren weddenschap. Toen we onze wandeling hervat hadden, zei ik tegen Jolnes: „Ik dacht, dat je naar dat gemorste ei op zijn kin en overhemd keek!”

„Dat is ook zoo,” antwoordde hij. „En vandaaruit begon ik te redeneeren. Rheingelder is een bijzonder zuinig en spaarzaam man. Gisteren kósten

de eieren op de markt acht en twintig cent per dozijn. Vandaag staan ze genoteerd voor twee en veertig. Rheingelder heeft gisteren eieren gegeten en vandaag is hij tot zijn gewone menu teruggekeerd. Zoo'n kleinigheid als dit beteekent niets, Whatsup; dat hoort in de eerste rekenklas thuis."

Toen we in de bus stapten, vonden we alle plaatsen bezet, meest door dames — dus bleven Jolnes en ik op het achterbalcon staan.

Ongeveer in het midden van den wagen zat een heer op leeftijd, met een korten grijzen baard, die er uitzag als een typische, goedgekleede New Yorker. Op volgende straathoeken stapten nog meer dames in en al spoedig stonden er een stuk of vier om den ouden heer heen, hielden zich vast aan de lussen en keken verontwaardigd op hem neer, omdat hij niet voor haar opstond. Maar hij bleef hardnekkig zitten.

"In het publiek schijnen wij in New York al onze goede manieren zoo ongeveer kwijtgeraakt te zijn," bemerkte ik tot Jolnes.

"Best mogelijk," antwoordde hij, "maar de heer, op wien je doelt, is anders een zeer ridderlijk en hoffelijk gentleman uit Virginia. Hij brengt een paar dagen in New York met zijn vrouw en zijn twee dochters door en vanavond trekt hij weer naar het Zuiden terug."

"Ken je hem dan?" vroeg ik verwonderd.

"Ik heb hem nog nooit gezien, voordat we op dezen wagen stapten," antwoordde de detective met een glimlach.

"Groote Griet!" riep ik uit, "als je dat alles alleen uit zijn uiterlijke verschijning kunt opmaken, dan hou je er tooverkunsten op na!"

"De gewoonte van oplettendheid, anders niets," zei Jolnes. "Als die oude heer vóór ons uitstapt, dan kan ik je denkelijk de juistheid van mijn beweringen bewijzen."

Drie blok verder stond de oude heer op en verliet den wagen. Jolnes sprak hem aan, toen hij op het achterbalcon kwam.

"Neemt u me niet kwalijk, mijnheer, maar bent u niet kolonel Hunter, uit Norfolk in Virginia?"

"Nee, mijnheer," kwam het uiterst beleefde antwoord. "Mijn naam, mijnheer, is Ellison... Majoor Winfield R. Ellison, uit Fairfax County in den staat van dienzelfden naam. Ik ken zeer veel menschen, mijnheer, in Norfolk... de Goodriches, de Tollivers en de Crabtrees... maar ik heb nimmer het genoegen gehad uw vriend kolonel Hunter te ontmoeten. Maar ik kan u gelukkig mededeelen, mijnheer, dat ik vanavond naar Virginia terugkeer, na een week in uw stad met mijn vrouw en mijne drie dochters te hebben doorgebracht. Met ongeveer tien dagen ben ik weer in Norfolk, mijnheer en, als u mij uw naam wilt opgeven, mijnheer dan zal het mij een waar genoegen zijn, kolonel Hunter voor u op te gaan zoeken en hem te vertellen, dat u naar hem gevraagd hebt, mijnheer."

"Dank u," zei Jolnes. "Zegt u hem dan, dat Reynolds hem de groeten doet, als u zoo vriendelijk zoudt willen zijn."

Ik sloeg een zijdelingschen blik op den beroemden New-Yorkschen detective en zag, dat er 'n trek van ontzaglijke teleurstelling op z'n gelaat verschenen was. Zelfs de minste misrekening was voor Jolnes steeds 'n reden tot groot verdriet.

"Zei u daareven niet met uw drie dochters?" vroeg hij aan den heer uit Virginia.

"Jazeker, mijnheer, mijne drie dochters, echte schatten van kinderen, zooals men ze slechts in Fairfax County treft," kreeg hij ten antwoord.

Op dat oogenblik waren we aan de halte en maakte majoor Ellison toebereidselen om uit te stappen. Shamrock Jolnes greep hem bij zijn arm vast.

"Eén oogenblikje, mijnheer," smeekte hij op uiterst beleefde manier, waarin ik alleen in staat was zijn angst te voelen. "Heb ik het soms mis, wanneer ik de veronderstelling waag, dat een van de drie een aangenomen dochter van u is?"

"U hebt het niet mis, mijnheer," antwoordde de majoor, reeds op straat staande, "maar hoe u daar voor den drommel achtergekomen bent, mijnheer, gaat mijn begrip te boven!"

"Het mijne ook," stemde ik met hem in en de bus reed verder.

Jolnes had zijn kalme, rustige opmerkzaamheid herkreten, nu hij zijn schijnbare misvatting zoo schitterend hersteld had; toen we dan waren uitgestapt, noodigde hij me uit mee te gaan naar een café met de belofte me daar te vertellen, hoe hij dit laatste wonder gewrocht had.

"Op de eerste plaats," zoo begon hij, toen we rustig en wel gezeten waren, "wist ik, dat die heer geen New Yorker was, uit het feit, dat hij zich verlegen en niet op zijn gemak voelde wegens al die staande dames, al stond hij dan ook niet op, om haar zijn plaats aan te bieden. Naar zijn uiterlijk oordeelde ik hem eerder een Zuidelijk dan een Westelijk type. Vervolgens begon ik me af te vragen, wat de reden toch wel zijn kon, dat hij zijn plaats niet afstond, hoewel hij zich daartoe zeer sterk, ofschoon niet onweerstaanbaar genoopt voelde. Het stond spoedig bij me vast. Ik bemerkte namelijk, dat hij tegen een zijner ooghoeken een vrij ergen stomp had opgelopen en dat hij overal op zijn gezicht kleine roode plekken had ongeveer zoo groot als een potlood in doorsnee. En op zijn glimmende schoenen bevonden zich allerlei ovale, maar aan een zijde recht afgesneden indrukken.

Nu is er in heel New-York slechts één wijk, waar een man dergelijk soort van schrammen en builen en plekken kan oploopen... en wel op de trottoirs van de Twee-en-dertigste-straat en op een gedeelte van de Zesde Avenue. Ik begreep uit de afdrukken van Fransche gummiakjes op zijn schoenen en uit de talloze porren van paraplu's en parasols op zijn gezicht, dat hij in strijd moest zijn geraakt met de vrouwelijke geregelde troepen in het winkeldistrict. En omdat hij iemand was van een schrander uiterlijk, begreep ik ook, dat hij zich nooit daar ter plaatse zou gewaagd hebben, tenzij op aandrang van zijn eigen vrouwelijke verwanten. En zoo kwam het, dat zijn woede over zulk een behandeling voldoende was om hem te doen blijven zitten, in spijt van zijn Zuidelijke tradities over hoffelijkheid.

"Alles goed en wel," zei ik, "maar waarom moest

hij nu juist dochters hebben... en nog wel precies twee? Waarom was het niet mogelijk, dat zijn vrouw alleen hem meegenomen had om te gaan winkelen?"

"Er moesten wel dochters bij zijn," zei Jolnes bedaard, "als het zijn vrouw was geweest, dan zou hij haar wel alleen hebben laten gaan, zeker als ze van ongeveer gelijken leeftijd met hem was. Als hij een jonge vrouw had gehad, dan zou ze liever alleen zijn gegaan. Zoo zijn de vrouwen nu eenmaal!"

"Toegegeven," zei ik, "maar waarom nu juist twee dochters? En hoe kwam je in hemelsnaam op de gedachte, dat er een aangenomen dochter bij moest zijn, toen hij je vertelde, dat hij er drie had?"

"Dat is nu juist de kunst van het redeneeren," zei Jolnes, "majoor Ellison had in zijn knoopsgat een anjelier en een rozeknopje met een geranium-blaadje als achtergrond. Geen enkele vrouw zou ooit op het idee komen om een anjelier en een rozeknop samen te voegen tot een knoopsgatversiering. Doe je oogen nu eens dicht, Whatsup, en laat je verbeelding dan eens den vrijen loop. Zie je dan niet in je gedachten, hoe de lieftallige Amelia een anjelier in vader's knoopsgat steekt om te zorgen, dat hij er fleurig uitziet, als hij op straat komt? En dan komt Edith May, de wildebras, vol zusterlijke jaloerschheid aangehuppeld en duwt er haar rozeknopje naast..."

"En toen," riep ik bijna opgewonden uit, "toen hij vertelde, dat hij drie..."

"Toen zag ik op den achtergrond eene, die geen bloem had en begreep ik, dat zij aangenomen moest..."

"Ja, aangenomen moest zijn," viel ik hem in de rede, "ik moet bekennen, dat het een verbluffende redeneering is. Maar hoe wist je, dat hij vanavond al afreisde naar het Zuiden?"

"In zijn borstzak," antwoordde de groote detective, "pilde iets groots en ovaals uit. Op heel weinig treinen is een goeien borrel te krijgen en het is een heele reis van New York naar Fairfax County!"

"Ik moet je alweer mijn compliment maken," zei ik met een buiging. "En vertel me nu dit nog even, dan verdwijnt mijn laatste spoor van twijfel-zucht heelemaal. Hoe kwam je tot het besluit, dat hij uit Virginia kwam?"

"Ik moet toegeven, dat het maar heel even een vleugje was," gaf hij toe. "maar iemand, die erop geoefend is, moest noodzakelijk den geur van kruizemunt in den wagen ruiken!"

(Noot: In Zuid-Amerika is mintjulep, een in ijs gekoelde drank van alcohol, suiker en kruizemunt, zeer geliefd).

Vierze varkens worden niet vet.

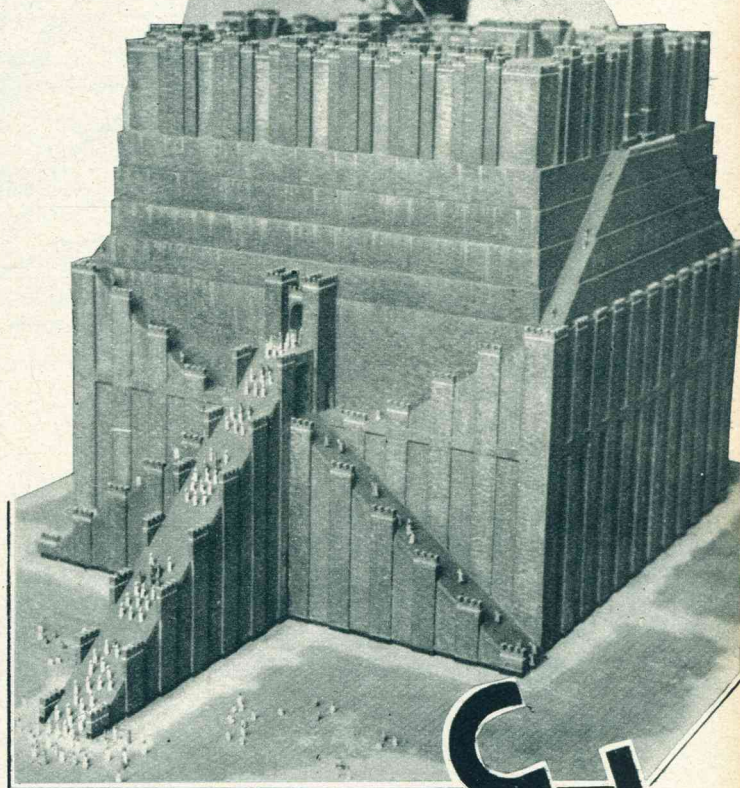
DE ZAAN, GEZIEN VANAF DE

NAF DE SLUIS TE ZAANDAM

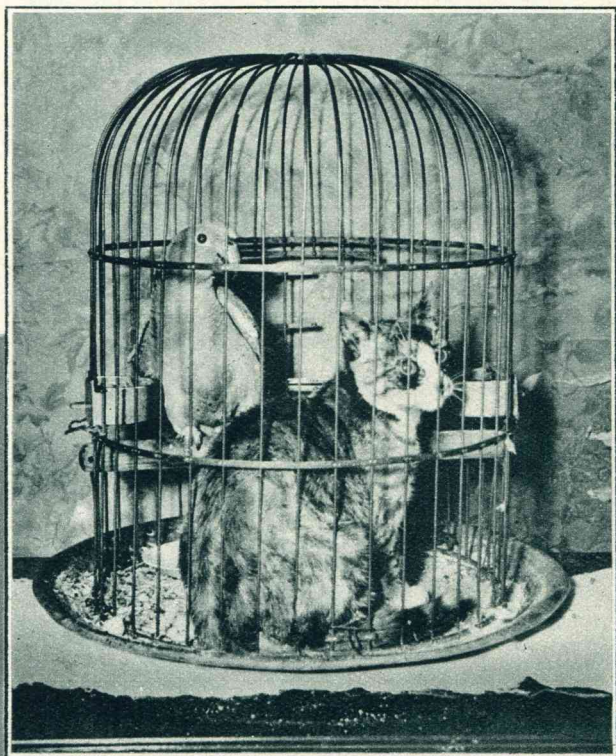
Een dertigjarige student van de Oxford-universiteit is in de Schotsche hooglanden als kluizenaar gaan leven. Hij schrijft in de eenzaamheid Latijnsche boeken.

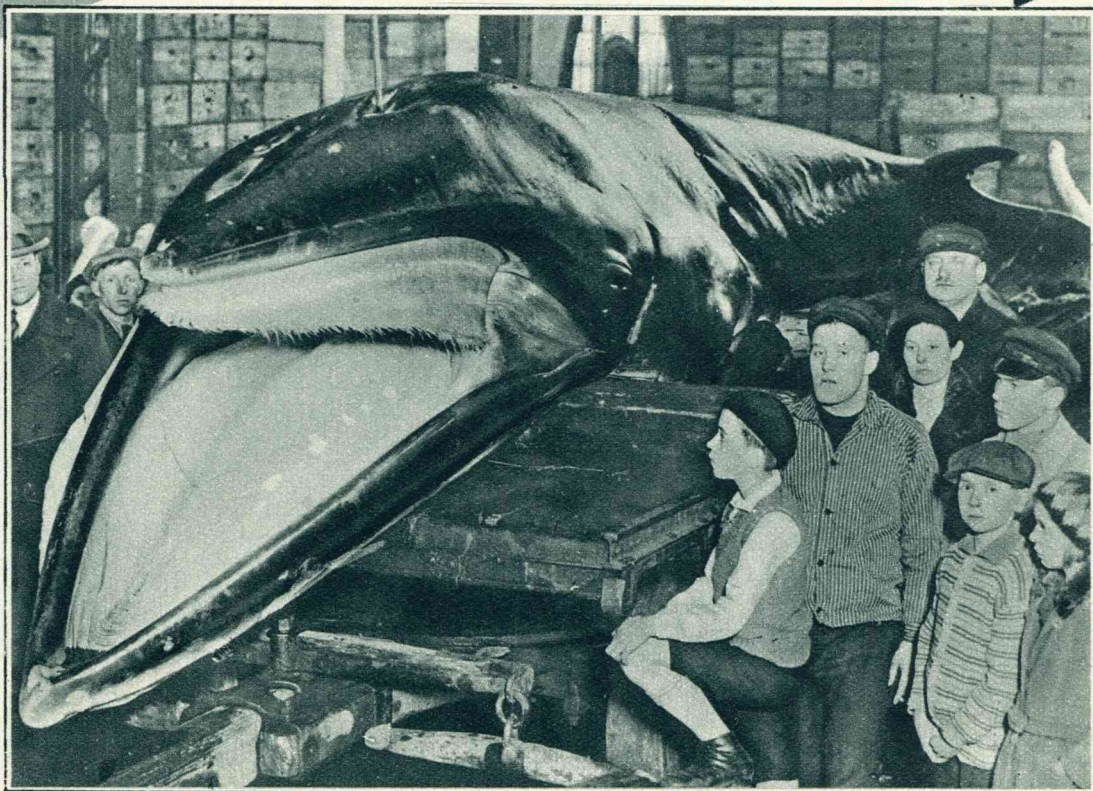
De Berlijnsche beeldhouwer Stegmann kreeg van het Instituut voor Oostersche Studie te Chicago de opdracht een maquette te maken voor den toren van Babel, zooals deze er waarschijnlijk moet hebben uitgezien.

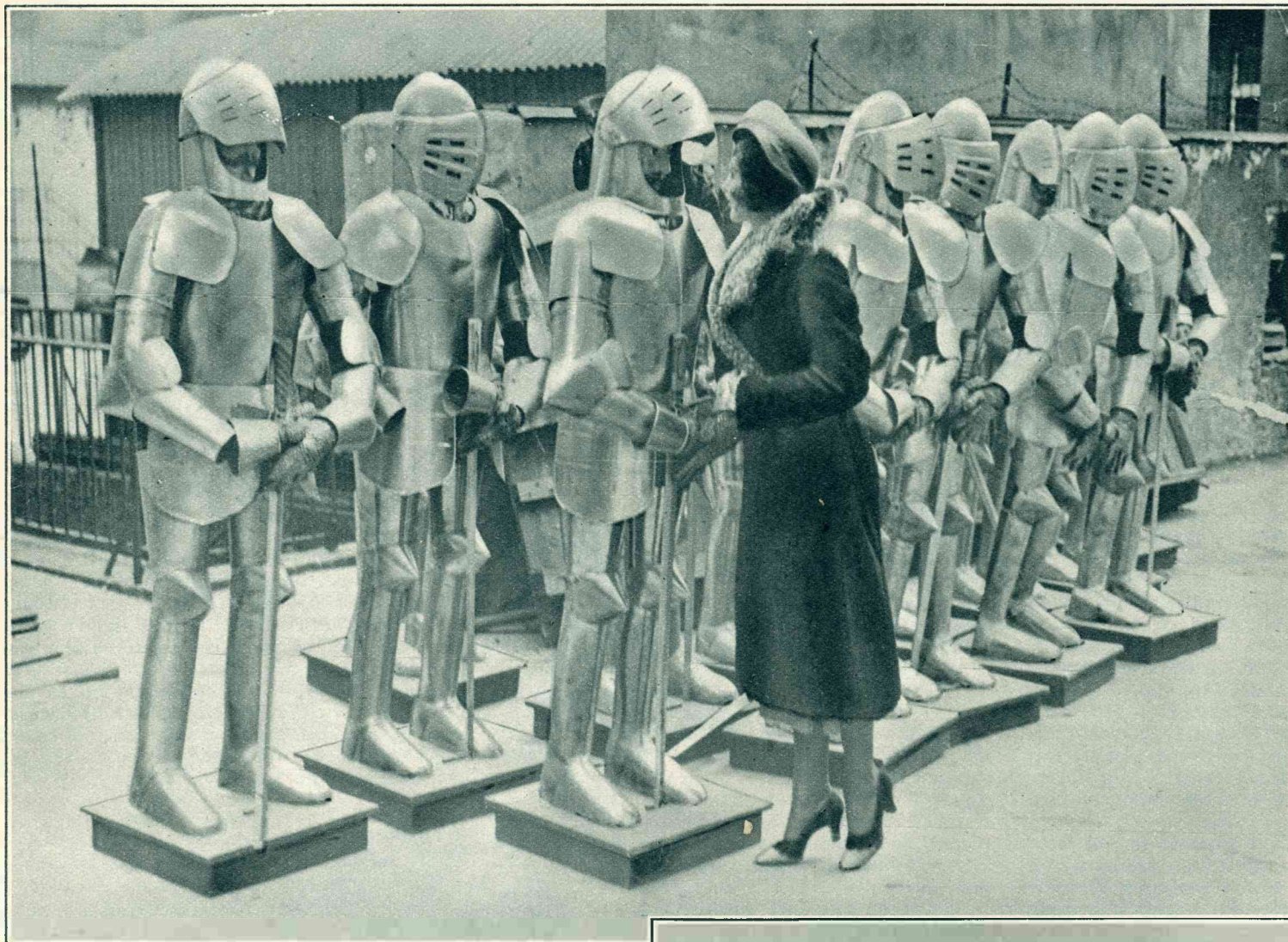
CURIOSA

In de Elbemonding nabij Cuxhaven slaagde men er dezer dagen in 'n walvisch van respectabele afmetingen te vangen. Op de vischmarkt trok het dier natuurlijk veel belangstelling.

Zeldzame vriendschap. De papegaai laat zich het „kopje krawwen" door de poes en deze geeft nog „kopjes" op den koop toe. Een geduldig man te New-York heeft de dieren zoover gekregen.

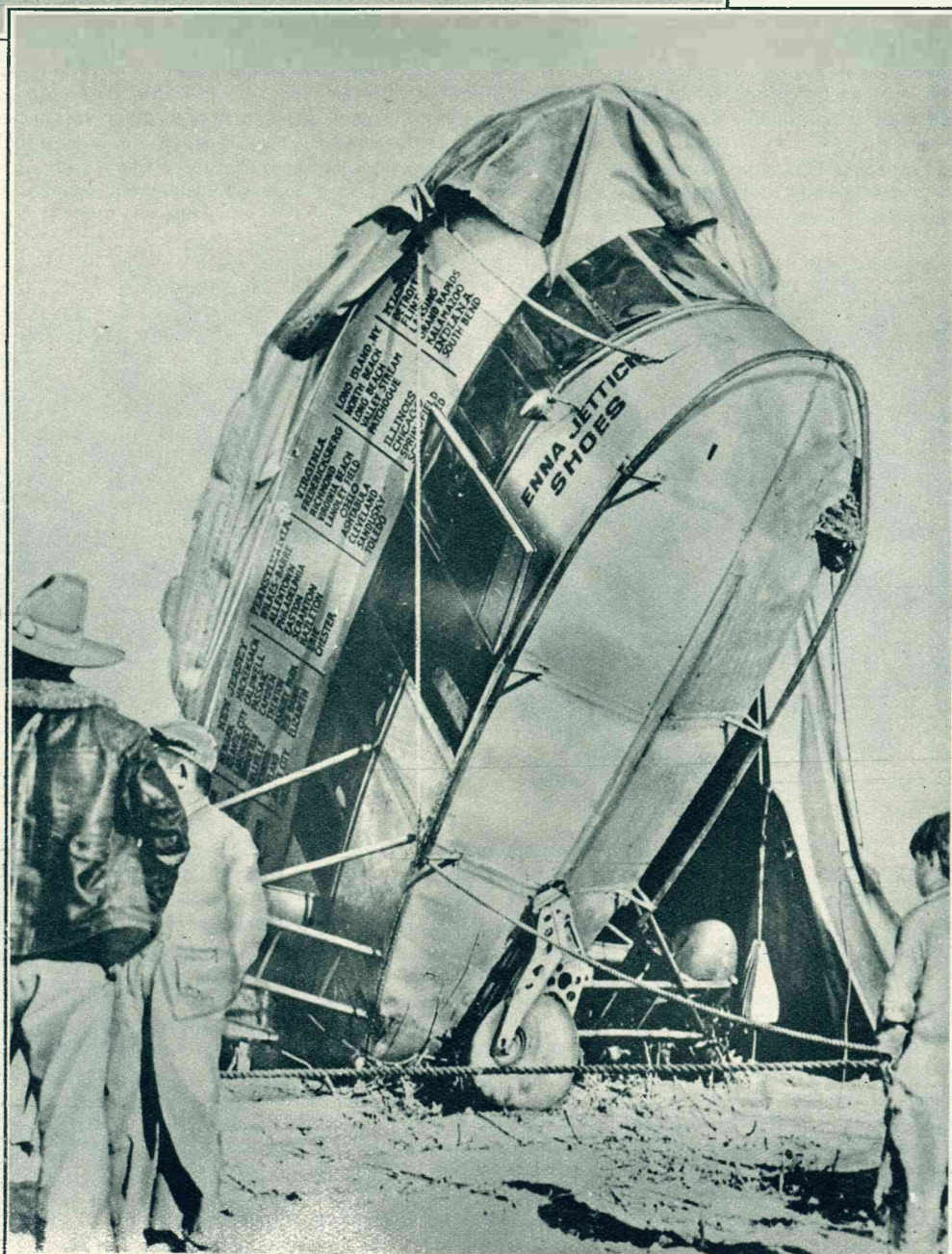

Flirt met het „IJzeren Front"? Het zijn slechts suppoosten van 'n Belgisch theater, die door de directie in dit zonderlinge costuum zijn gestoken.

Een luchtschipramp, die geen menschenlevens kostte. Een schoenenfabrikant te Baltimore liet een reclame-zepplin boven de stad vliegen. Maar tengevolge van een botsing met 'n wolkenkrabber ontplofte het gevaarte.

Engelsche meisjes, die „kicking" beoefenen, meenen, dat een lange broek tot de beste wandeluitrusting behoort.

VROUWENLEVEN

IERSCH HAAKWERK

Het echte Iersche haakwerk wordt samengesteld uit veel verschillende en soms zeer ingewikkelde figuren. Voor het moderne haakwerk heeft men enkel eenvoudige figuren gekozen, waarvan men er slechts één of hoogstens twee verschillende gebruikt voor een en dezelfde garnering. In ons vorig nummer heb ik reeds 'n beschrijving gegeven van de roset, die bij onze afbeeldingen als fig. 1 staat aangegeven. Hieronder volgt de beschrijving der overige 3 figuren.

Figuur 2 : Men haakt 'n rondje van 10 losse st. en haakt daar omheen : 2 vaste st., 1 picot van 4 losse st. en 1 vaste st. in den 1sten losse. 5 vaste st., 1 picot, 5 vaste st., 1 picot, 3 vaste st.

2de toer : 15 losse st., 1 vaste st. in den 3den vasten na het 1ste picot. Dit 2 maal herhalen.

3de toer : 20 vaste st. om elke 15 losse heen.

4de toer : 1 vaste st. in de achterste lus van iederen vasten st.

Figuur 3. 20 losse st., 1 vaste st. in den 1sten lossen st. Dit herhaalt men 2 keer, zoodat men 3 rondjes krijgt van losse st. Nu haakt men 30 vaste st. om ieder rondje heen, dat hierbij langwerpiger wordt uitgetrokken.

2de toer : 1 vaste st. in de voorste lus van elken vasten st.

3de toer : 1 vaste st. in de achterste lus van iederen vasten st. Hierbij slaat men in de drie hoekjes 4 st. over.

Figuur 4. Hiervoor haakt men eerst 25 losse st. voor het steeltje, dan 12 losse st. en 1 vaste st. in den 12den lossen voor het rondje midden in de

Dit herhaalt men dus nog 3 maal, zoodat men in het geheel 5 keer de vaste st. met picot ertusschen heeft gehaakt en men 5 boogjes heeft van losse st. Nu volgt het zesde boogje van 12 losse st. met 1 vaste st. in den laatsten vasten st. van 't rondje ; dan keert men het werk naar rechts en haakt om dit laatste boogje heen 20 vaste st., vervolgens 12 vaste st. om de volgende 4 boogjes van losse

eerst ieder figuur met afwisselend : 1 vaste st., 3 losse st., 1 picot van 4 losse st. met 1 vaste, 3 losse st., 1 vaste st. enz.

De aldus omwerkte figuren haakt men dan met dezelfde steken aan elkaar, waarbij men nu en dan, wanneer dit beter uitkomt, 1 stokje haakt in de plaats van 3 losse st. Het is ook niet noodzakelijk, dat het aantal steken tusschen vaste st. en picot altijd hetzelfde is.

Moet men een bepaalden vorm hebben, voor blouse of schouderstuk bijv., dan rijgt men de benodigde figuren, op geregelde afstanden, op 'n patroon daarvan en haakt daar tusschen in zooveel als noodig is om de figuren onderling met elkaar te verbinden. Dit wijst zich vanzelf aan.

Er is nog 'n andere manier om verschillende figuren met elkaar te verbinden dan volgens de methode van het Iersche haakwerk. In figuur 6 is deze manier vluchtig aangegeven. Men haakt daarvoor 'n bandje van losse steken met 1 vasten st. in iederen lossen. Heeft men de figuren op de juiste afstanden op het patroon geregen, dan legt men dit gehaakte bandje daartusschen in, waarbij men het, bij de grootste openingen, nu en dan lusvormig over elkaar legt, zoodat de foto dat aantoonst. Men kan dan de figuren nog verder uit elkaar leggen dan op de foto is aangegeven en van het losse bandje hier en daar 'n blad vormen, dat weer met heen en weer gaande losse steken wordt opgevuld. Op deze wijze worden hier ook de figuren met elkaar verbonden, waarbij 't gehaakte bandje als opvulling dient.

In plaats van met 'n haakwerk van 3 losse st., 1 vaste st. heen en weer gaande, met nu en dan 'n stokje ertusschen, kan men een en ander ook met elkaar verbinden door middel van flanelsteken, wat nog 'n fijner effect maakt en wat gemakkelijker uit te voeren is, wanneer men volgens

'n bepaald patroon moet werken. Men rijgt dan eerst de gehaakte figuren op het patroon, speldt dan daar tusschen in het bandje, dat men gemakkelijk in allerlei vormen en kronkels kan leggen en wanneer ook dit op de juiste plaats is opgeregen, werkt men alles met flanelsteken aan elkaar.

THÉRÈSE

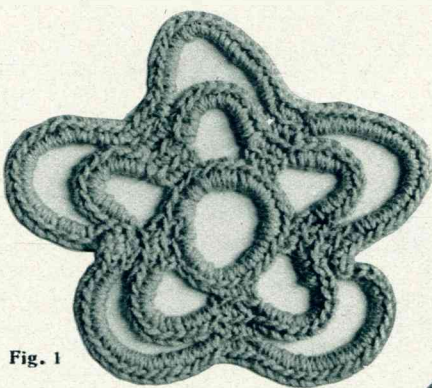

Fig. 1

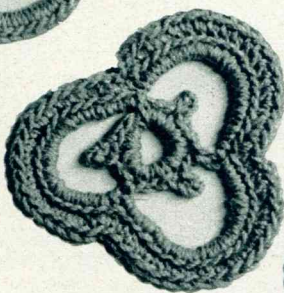

Fig. 2

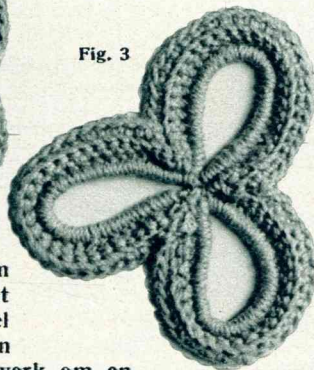

Fig. 3

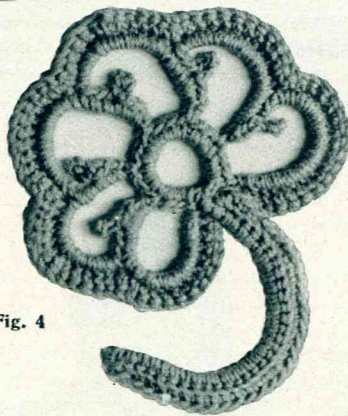
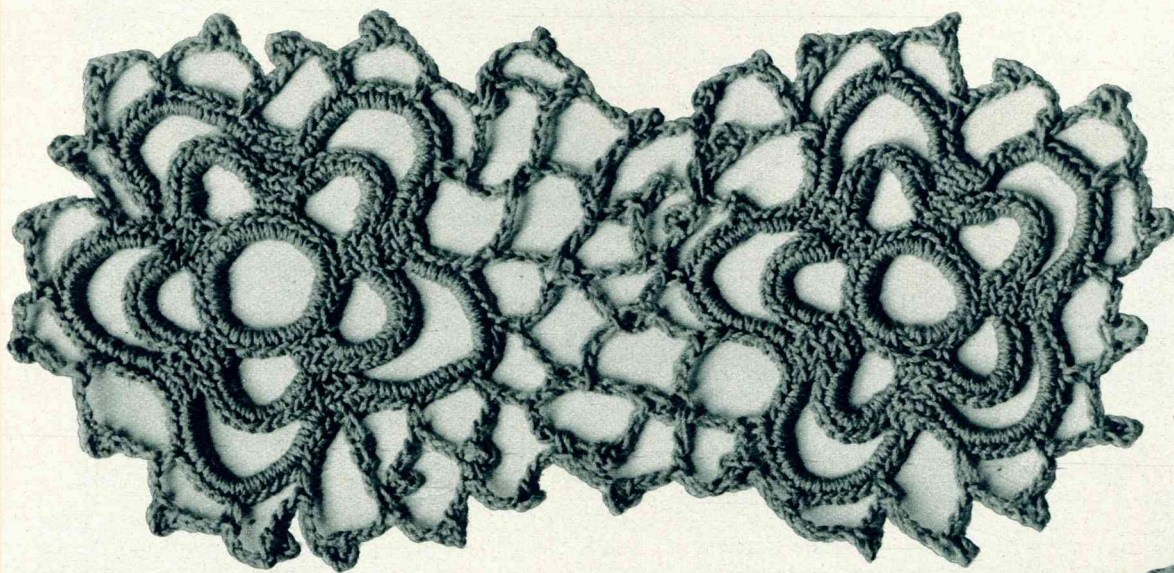

Fig. 4

bloem. De 25 losse st. van den steel omhaakt men met 35 vaste st. en teruggaande haakt men 1 vasten st. in de achterste lus van iederen vasten van den vorigen toer. Aldus teruggekomen bij het rondje haakt men daar omheen 21 vaste st. Nu keert men het werk om, haakt 18 losse st. en 1 vaste st. in den 4den vasten st. van den vorigen toer.

Aan den rechter kant haakt men dan, om het eerste gedeelte van de 18 losse st., 3 vaste st. 1 picot, 3 vaste st.

Vervolgens haakt men tot aan het einde van den toer telkens 12 losse st., 1 vaste st. in den 4den vasten st. van den vorigen toer, aan den linkerkant. Aan den rechterkant van het werk, om het eerste gedeelte van de 12 losse, 3 vaste st., 1 picot, 3 vaste st.

ben met 'n allereenvoudigst rosetje van 6 à 10 losse st. tot een rondje samengevoegd, waaromheen men een toer stokjes haakt, gevolgd door 'n tweeden toer van 1 stokje, 1 losse st. en 'n derden toer van 3 losse st. 1 vaste st.

Figuur 5 van onze afbeelding toont aan hoe de figuren van Iersche haakwerk aan elkaar gevoegd worden. Men omhaakt

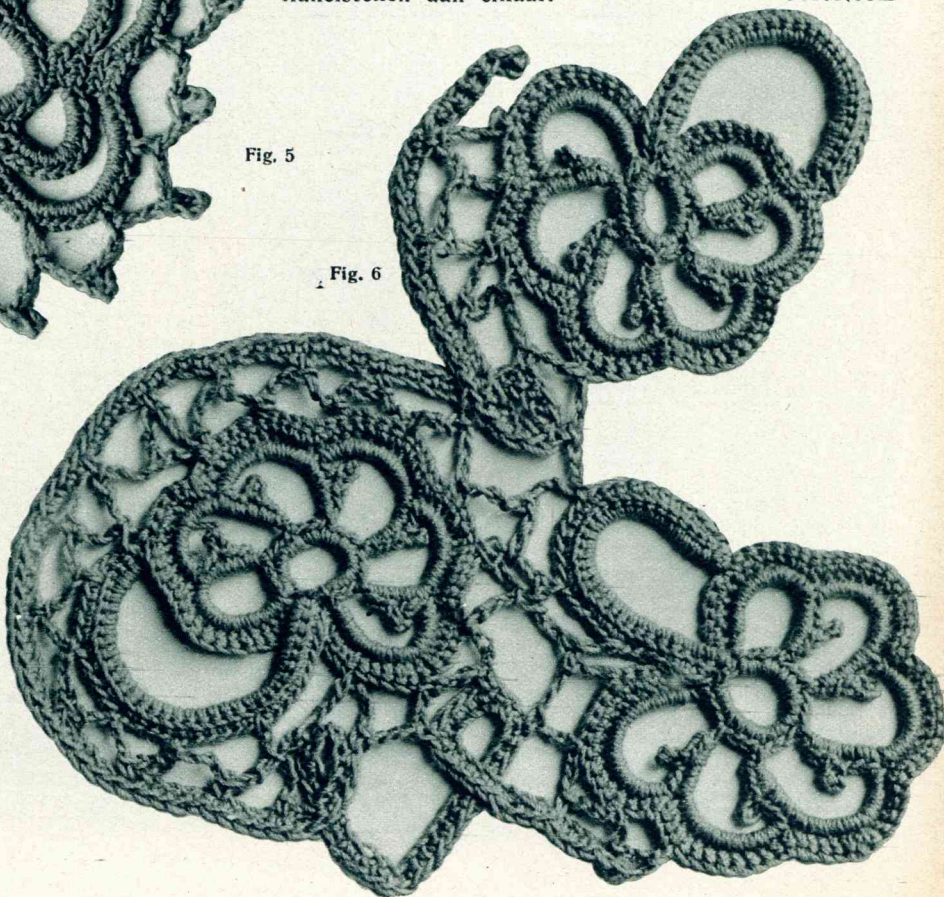

Fig. 5

Fig. 6

Binnen vier- en twintig uur

UIT HET ENGELSCH VAN PATRICK LEYTON - No. 25

Hij bezwoer me op zijn woord van eer — ja oom, u mag er gerust om lachen — maar ik bezit zooiets als menschenkennis — dat hij liever sterven zou dan ons verraden en ik geloof woord voor woord wat hij zegt. Ziezo, dat is mijn aandeel in de geschiedenis; vertel jij nu het jouwe, Sybil, voor de storm opnieuw losbreekt," eindigde Simon, terwijl hij haastig ging zitten en zijn voorhoofd afveegde.

Daarop deed Sybil haar verhaal, dat zij Redmayne geholpen had te ontsnappen, wat hij tegen haar had gezegd en hoe hij verklaard had zich den moord op meneer Shutter te zullen laten aanleunen, zelfs al zou hij er voor ter dood veroordeeld worden. Ze eindigde in een gesmoorden snik; de zenuwspanning was te hevig geweest.

"Dus u ziet," voegde ze er aan toe, toen ze wat bedaard was, „dat hij niet de gewetenlooze boef is, waarvoor oom Dick hem houdt, maar een held."

"En wil je mij wijsmaken, dat je dat allemaal gelooft?" vroeg de kolonel wat vriendelijker nu, want ofschoon hij het niet wilde erkennen, Sybil's verhaal had toch indruk op hem gemaakt.

"Natuurlijk geloof ik het. Dacht u, dat ik hem anders geholpen had?"

"Maar mijn lieve kind, wie denkt hij dan dat den moord gepleegd heeft?" vroeg mevrouw Ainsley.

"Mevrouw Shutter natuurlijk."

"Wat 'n onmenselijke malligheid!" schimpte de kolonel. „Daar is geen sprake van!"

"Maar toch ben ik er vrijwel zeker van, dat hij dat denkt en dat hij daarom de beschuldiging niet zal tegenspreken."

"Maar waarom? Wat beteekent mevrouw Shutter voor hem?"

"Dat kan ik niet vertellen, maar ik zal mijn best doen er achter te komen. Natuurlijk moet hij er een ernstig motief voor hebben," antwoordde het meisje. „Ik heb erg met hem te doen, vooral omdat ik hem geducht de les gelezen heb, dat hij ons zoo heeft bedrogen. Maar ik ben later gaan inzien, dat het allemaal zoo vanzelf gekomen is en dat, als Simon niet alles gemerkt en hem beschermd had, hij het bedrog niet had kunnen volhouden. In ieder geval, hij was aardig en wist zich uitstekend te gedragen; niemand — zelfs ik niet, oom — kan, wat dat betreft, ook maar iets van hem zeggen. Weest u nu eens eerlijk," ze keerde zich impulsief naar Lady Santley, „vóór u wist wie hij was, vond u hem toch ook heel aardig, nietwaar?"

"Ja, kind, zeker, en na hetgeen jij me verteld hebt, kan ik niet inzien, waarom ik van opinie zou veranderen."

"Een lieve schat bent u!" riep Sybil dankbaar. „En u, tantetje?"

Ze keek mevrouw Ainsley aan.

"Ik vond hem heel innemend," was het iets minder enthousiaste, maar toch nog heel waardeerende antwoord. „En het verbaast mij, dat hij is, wel... wat we nu gehoord hebben."

"En nu, oom Dick, het heeft absoluut geen zin om te zitten kijken met een gezicht als van een oorwurm, want u vond hem minstens even aardig als wij. Dus u moet niet zoo onredelijk en inconsequent zijn, om te beweren, dat het niet zoo is, omdat het blijkt, dat hij een ander is dan u dacht."

De kolonel zette een zuur gezicht, bromde iets en drukte op de elektrische bel.

"Wat ik wel of niet denk, is geen voldoende reden om den volgenden gang te laten koud worden," en toen met een blik naar Simon, „je kunt eerst afeten, voor ik je de deur uitsmijt."

"Dank u, oom, dat vind ik keurig van u," grijnsde Simon. Want het was van den kant van zijn oom een nederlaag.

Maar het gesprek wilde toch niet meer vlotten en er bleef een gedrukte stemming; ze waren allen met hun eigen gedachten bezig en die waren verre van aangenaam. Simon vooral zag er bezorgd uit, al had hij, den afloop in aanmerking genomen, geen reden tot klagen.

De kolonel was de eerste, die de stilte verbrak, toen de bedienden weer waren verdwenen.

"Tot op zekere hoogte kan ik de zaak begrijpen," erkende hij met kennelijken tegenzin. „Hij was een aardige, prettige jongen en als hij onzen naam niet noemt en de politie het niet te weten komt, zal het voor geen van ons onaangename gevolgen hebben."

"Het pleit voor uw sportief gevoel, oom, dat u dat zegt, maar ik wist, dat u alles in een ander licht zou zien, als u de bijzonderheden wist. Ik was alleen ongerust, dat u mij de deur zou uitgooien, vóór u mij aangehoord had. Maar ik ben nu nog veel ongeruster om Redmayne. Ik zou het afschuwelijk vinden, als hij gearresteerd werd."

"Dat gebeurt vast en zeker als hij naar Barnes gaat. Drommels die Barnetts! Maar zoo heel erg verbaasd ben ik eigenlijk niet. Lompe, brutale schavuiten, allebei kerels, die in een beschaafde omgeving niet thuishooren!"

"Hij heeft de Barnetts niet genoemd," bracht Sybil in het midden.

"Neen, maar die moeten het toch wel zijn. Maar wat je over mevrouw Shutter zei, dat is absoluut nonsens. Tot zoo iets is zij niet in staat."

"Geen sprake van," stemde Lady Santley met haar zwager in. „Het is ten eenen male onmogelijk."

"Hoe kunnen we er in vredesnaam wat van gewaar worden?" riep Sybil uit. „Zou Tony Hayden het weten? Als er een of ander mysterie is, zal mevrouw Shutter het hem ongetwijfeld toevertrouwen."

"Ik heb wel zin om hem op te bellen," zei Simon, die rusteloos op zijn stoel heen en weer draaide. „Ik zit — om de waarheid te zeggen — danig in

de rats over Redmayne. Die Chinees loopt nog vrij rond en als het hem ook om die beelden te doen is, is Redmayne niet veilig."

„Dacht je, dat hem niet alleen van den kant van de politie, maar ook van dien Chinees gevaar dreigt?" riep Sybil verschrikt.

„Als je het mij vraagt, ja. Ik zou vanavond niet graag in zijn schoenen staan. En nu we 't over schoenen hebben, Syb, moet ik je nog wel mijn compliment maken voor je reuzenidee om hem jouw oude spullen te laten aantrekken. Hoe kwam je daarbij?"

„Het was de eenige oplossing. Ik had bij mijzelf uitgemaakt, dat hij, als zijn gezicht diep in een hoed zat, best voor een meisje kon doorgaan. En twee dames in een auto hadden minder kans om aangehouden te worden dan twee mannen of een man en een vrouw. Maar dat is op het oogenblik niet het belangrijkste. Bel liever Sir Anthony op en zie wat gewaar te worden."

Simon sprong op en keek zijn tante aan.

„Vindt u 't goed?"

„Lieve jongen, als jij niet naar de telefoon gaat, doe ik het zelf."

Dus ging Simon naar de bibliotheek en bleef daar 'n heele poos. Toen hij eindelijk terugkwam, stond zelfs op 't gezicht van den kolonel spanning te lezen.

„En?" klonk de rasp-stem. „Wat nieuws?"

Simon keek ernstig, toen hij weer aan tafel ging zitten. „Ik kreeg Tony op Trend Hall aan de telefoon," vertelde hij. „Hij is erg onder den indruk en heeft zijn zuster, mevrouw Cathcart, opgebeld en die komt nu voorloopig bij mevrouw Shutter logeeren. Ons aandeel in het drama heb ik hem natuurlijk niet verteld. Ik vroeg hem alleen of er nog iets naders bekend was en of ze de twee vluchtelingen al hadden. En toen hoorde ik iets van hem, dat het heele raadsel oplost. Het blijkt, dat Mevrouw Shutter Redmayne's zuster is."

„Wat?" riepen ze allemaal tegelijk, een en al verbazing.

„Het is een feit; Tony zegt, dat ze er geen bezwaar tegen heeft, dat wij het weten. Het is tegenover haar niet meer dan billijk, dat het bekend is."

„Daaruit zou je afleiden, dat ze terwille van hem iets verborgen heeft gehouden," merkte de kolonel op. „Ga door, Simon, wat verder?"

„Tony ziet alles heel somber in. Hij is bang, dat zijn gewezen tuinman, Ling, Redmayne vermoorden zal; hij denkt, dat die Chinees onzen vriend opdracht gegeven heeft die beelden te stelen en dat Redmayne later op eigen houtje nog een overeenkomst heeft aangegaan met de Barnetts met hetzelfde doel. Verder schijnt mevrouw Shutter in de meening te verkeerren, dat haar broer den moord gepleegd heeft; ze is daarom buiten zichzelf van angst, dat hij gearresteerd zal worden. Het is een verwarde geschiedenis, maar het komt me voor, dat, wat er ook gebeurt, die arme Redmayne in elk geval het loodje leggen zal."

„O, maar dat is verschrikkelijk!" riep Sybil zenuwachtig. „Kunnen we niets doen?"

„Ik heb, evenals Tony, aangeboden de politie te helpen vanavond laat en vannacht bij de bewaking van Barnes."

„Wat zeg je?" riep het meisje verontwaardigd. „Simon, hoe kun je zoo iets gemeens doen? Wil je dan, dat hij gearresteerd wordt?"

„Lieve deugd!" kreunde hij. „Ik dacht, dat je meer verstand had, Syb. Ik ga er natuurlijk heen om Redmayne te helpen, maar dat kan ik er moeilijk bijzeggen. Ik heb het gevoel, dat ik er bij moet zijn. Tony zegt, dat de politie verwacht, dat hij naar het huis van de Barnetts komt en Ling ook. Ze zullen hen ongehinderd naar binnen laten gaan en dan zijn ze erbij. Een soort kat-en-muisspel, de politie waardig."

„Kom nu, jongen!" protesteerde de kolonel. „Spreek nu geen kwaad van de politie. Ze doen alleen maar hun plicht — en je maakt het ze heel moeilijk."

„Wat kan mij plicht schelen! Het spijt me, dat ik het zeggen moet maar werkelijk, mijn sympathie is heelemaal aan den kant van Redmayne; vooral nu ik weet, dat hij de broer van mevrouw Shutter is. Tony was er erg mee ingenomen, dat ik ook kwam; hij vroeg of ik hem direct na donker op de Grange wilde komen halen. Dus ik ga, hoor."

„Ik vind het reuze van je, oude jongen," prees Sybil hartelijk.

„Hm! Je brengt jezelf nog in groote moeilijkheden, kerel," gromde de kolonel. „Heb je een elektrische zaklantaarn bij je? Die kon je wel eens noodig hebben."

„Neen, die heb ik niet."

„Dan zal ik je de mijne leenen. Maar neem mijn raad en laat je revolver boven op je kamer."

„Ik was niet anders van plan. Ik vind het overigens geweldig joviaal van u, oom Dick, dat ik uw zaklantaarn mag leenen. U hebt zeker geen zin om mee te gaan?"

„Als ik meeging, dan was het om een oogje op jou te houden. Eigenlijk ken ik..."

Maar hier kwam mevrouw Ainsley de teugels weer in handen nemen.

„Wees niet kinderachtig, Dick," vermaande ze, „je zou iedereen maar in den weg loopen, probeeren den baas te spelen over de politie en jezelf belachelijk maken. Anne en Sybil blijven hier logeeren — ik kan ze wel van de noodige toiletartikelen voorzien — en jij, Simon, je komt dadelijk terug, als het afgelopen is, om ons alles te vertellen."

„Ik beloof het u," antwoordde Simon, „en het is heel lief van u, om moeder en Sybil hier te houden. Moeder, belt u naar huis op; zeg maar, dat ze ons niet hoeven te verwachten voor ze ons zien. En nu verdwijnt ik."

„Denk er aan,” daverde de stem van den kolonel, terwijl Simon en Sybil al half de kamer uit waren, „haal geen idiote dingen uit om Redmayne te helpen ontsnappen, anders beland je zelf nog in de cel.”

Maar Simon's eenige antwoord was een hartelijke schaterlach en even daarna zat hij achter het stuur van zijn auto, terwijl Sybil hem nog een paar woorden toefluisterde.

„Als je kunt, doe je het natuurlijk,” zei ze raadselachtig.

„Daar kun je van opan, meisjelief,” antwoordde Simon, haar bedoeling blijkbaar onmiddellijk begrijpend. „Maar ik twijfel of het lukken zal, want die verduivelde politie zal wel overal tegelijk zijn en ze zullen hun oogen wel wijd open houden.”

„Wees in ieder geval voorzichtig, Simon; ik heb geen rustig oogenblik voor je terug bent. Dag liefste, ik ben toch wel erg blij, dat ik met je ga trouwen.”

Ze deed een paar stappen achteruit, toen de auto vooruitschoot in de duisternis en ze bleef wachten tot de koplichten van den wagen vervaagd waren tot een zwak schijnsel in de verte.

XXI. HET DRIE-EN-TWINTIGSTE UUR.

Het is buitengewoon vriendelijk van je, ons te komen helpen, Simon,” zei Sir Anthony Hayden op zijn ernstige manier, toer de jongeman uit zijn auto stapte en hem naar binnen volgde. „De politie is dankbaar voor ieder mannetje-méer, waarover ze de beschikking kan krijgen. Maar waarom ben je toch zoo nieuwsgierig naar alle bijzonderheden. Jij zit immers heelemaal buiten de gevaarlijke zone.”

„Natuurlijk, maar we hebben den dag bij de Ainsley's doorgebracht — misschien herinner je je nog, dat jij juist op 'n holletje wegging, toen wij kwamen — en vanmiddag verscheen plotseling de hoofdinspecteur met 'n paar agenten om de bosschen van oom Dick af te zoeken en zooals vanzelf spreekt, heb ik ze toen geholpen. Dat is de reden, dat ik erg benieuwd ben naar den afloop. Het toppunt van de heele geschiedenis vind ik, dat de dief de broer van mevrouw Shutter blijkt te zijn. Beroerd voor haar!”

De beide mannen hadden zich in de rookkamer van de Grange gezet en Sir Anthony spoot sodawater in twee tumblers, waarin tevoren een alleszins behoorlijke hoeveelheid whiskey was geschonken.

„Beroerd is een veel en veel te zwak woord voor zoo iets vreeselijks, Simon, en het ergste van 't geval is, dat het arme kind eenvoudig dól van dien jongen heudt en doodsangst uitstaat, dat hij gearresteerd zal worden. Want ze verkeert in de overtuiging, dat hij haar man gedood heeft.”

„Wel kerel,” flapte Simon onvoorzichtig uit, „dat is het krankzinnigste, wat ik ooit gehoord heb! Want hij denkt, dat zijn zuster het heeft gedaan!”

Een seconde later, toen Sir Anthony hem stom verbaasd aanstaarde drong het tot Simon's besef door, dat hij leelijk zijn mond had voorbijgepraat. Maar daar was nu niets meer aan te doen...

„Hoe weet jij dat in vredesnaam?” vroeg Hayden na een korte pauze.

„Het was er uit vóór ik het wist,” verklaarde Simon met een glimlach en een berustend schouderophalen. „Enfin, ik heb me in de kaart laten kijken, dus er zit niets anders voor me op dan het spel op tafel te leggen. Gelukkig, dat ik je vertrouwen kan... zooals je mij vertrouwen kunt. Ik zal je alles vertellen... de eenige kwestie is, hoeveel tijd kun je me geven?”

Sir Anthony keek naar de klok op den schoorsteenmantel.

„Een minuut of tien, meer niet. De politie houdt natuurlijk al eenige uren een oog in 't zeil. Maar ga nog even rustig zitten en vertel me zooveel mogelijk.”

Simon Santley voldeed aan zijn verzoek en gaf, zoo duidelijk als hij het in een kort bestek kon, Sir Anthony een overzicht van de gebeurtenissen van den afgelopen dag, terwijl zijn oudere vriend met klimmende verbazing en verslagenheid luisterde. Eindelijk viel er een stilte en Simon hield zijn gastheer zijn ledig glas voor.

„Ik vind, dat ik na dit alles nog wel een hartig... slok verdiend heb,” zei hij.

„Maar beste jongen,” merkte Sir Anthony op, met iets van angst in zijn stem, „dat is een stout stukje, dat je hebt uitgehaald, en als de politie er achter komt, krijg je helse onaangenaamheden.”

„Ze komen er niet achter. Nooit! Behalve als jij me verraadt en dat is natuurlijk een mogelijkheid, die we buiten beschouwing kunnen laten. Toch wilde ik wel, dat ik mijn tong beter in bedwang had gehouden, want ten slotte ben jij waarnemend kantonrechter, Tony, en behoort je als zoodanig tot de rechterlijke macht. Ik breng je eigenlijk in een scheeve positie.”

„Dat waarnemend-kantonrechterschap moet voor ditmaal dan maar vergeten worden, Simon, want er is natuurlijk geen sprake van, dat ik hierover ook maar met een woord reppen zou. Maar hoe zit het met Redmayne zelf? Aan den eenen kant heb ik alle hoop, dat hij, als Evangeline's broer, nog wel iets van een „gentleman” zal hebben overgehouden, maar aan den anderen kant mogen we niet vergeten, dat hij helaas ook nog wat anders is dan haar broer. Ben je er zeker van, dat hij zijn mond zal houden, wanneer hij gearresteerd wordt?”

„Absoluut. Het is een veel te behoorlijke jongen om op die manier den verrader te spelen. Je begrijpt toch zeker wel, dat als hij dat *niet* was, ik dat allemaal niet voor hem zou hebben gedaan? Vergeet niet, dat hij aangeboden heeft zichzelf aan te melden om ons niet in moeilijkheden te brengen. En ik heb je immers gezegd, wat voor vermoedens hij koestert en wat hij van plan is te doen, als de moord hem ten laste wordt gelegd. Onbetrouwbare schavuiten doen dergelijke dingen niet, zou ik zeggen.”

„Dat is volkomen waar. Maar je hebt in elk geval een heeleboel op het spel gezet, ouwe jongen. En wat Sybil's aandeel in het avontuur betreft, ik moet zeggen, dat je een origineele en dappere deern als vrouw krijgt.”

„Ja, ze is 'n knal-type, vind je niet? En zij heeft, net als ik, het betere-ik van Redmayne ontdekt. Trouwens, mijn gestrenge oom Dick haalde ten slotte bakzeil — ik verzeker je, dat we poppenkast hebben gehad aan het diner — en gaf toe, dat hij hem een geschikten jongen vond. Moeder en tante Mary waren in één woord weg van hem en de toestand is op het oogenblik deze,

dat we allemaal — ikzelf inclus — razend ongerust over hem zijn. Dáárom belde ik je op en dat is ook de reden, dat ik nu hier ben.”

„Maar dan begrijp ik niet, brave kerel, wat je bezielt om het aantal van degenen, die hem op de hielen zitten, nog met één te vermeerderen?”

„Ik ben bang voor dien verwenschten Chinees van jou, Tony, en wat die misschien in zijn hersens kon krijgen,” legde Simon voorzichtig uit.

„Ik ook, als je het weten wilt. Maar het geval ligt voor mij anders dan voor jou; het is op *mijn* weg er toe mede te werken, dat ze *allebei* gepakt worden, en ik moet zeggen, dat ik, na hetgeen ik van jou heb gehoord, het niet zoo erg meer vind als ook Redmayne gearresteerd wordt. Want het blijkt meer en meer, dat de moord door Ling is gepleegd, want Redmayne is, volgens jouw verklaring, de dader niet en Evangeline heeft het zéker niet gedaan. Het is inmiddels hoog tijd, dat we gaan. Je doet het beste je auto hier te laten en bij mij te komen zitten. De politie heeft liever niet zooveel wagens op het terrein.”

„Ik zou integendeel zeggen: hoe meer wagens hoe beter,” wierp Simon snel tegen.

Een oogenblik keek Sir Anthony hem zwijgend en nadenkend aan; toen legde hij de hand op zijn schouder.

„Luister eens, Simon,” zei hij ernstig, „ik ben ouder dan jij, dus ik mag je wel een goeden raad geven. Probeer geen kunstjes uit te halen; je hebt al meer dan genoeg gewaagd. Vergeet niet, dat Evangeline weet, dat ik de politie behulpzaam ben; ze heeft geen enkele poging gedaan, om me daarvan terug te houden, ofschoon ze in de veronderstelling verkeert, dat haar broer den moord heeft gepleegd. Kom, ouwe jongen, geef me je woord, dat je geen pogingen zult doen om hem te helpen ontsnappen, anders zou ik tot mijn spijt verplicht zijn Renfrew te waarschuwen. Als Redmayne gearresteerd wordt, krijgt hij in het ongunstigste geval een paar jaar. Daarna, als alles gaat, zooals we hopen, kun je Evangeline — en mij — helpen om hem een nieuw leven te laten beginnen. Daar doe je hem een groter weldaad mee, dan dat je er toe meewerkt, dat hij een betrekkelijk korte en alleszins verdiende straf ontloopt met het gevolg, dat hij zijn leven lang een ellendige, opgejaagde vluchteling blijft, die eeuwig op zijn hoede moet zijn en nooit ergens veilig is. Dat moet zoo'n intelligente kerel als jij toch zelf ook inzien, nietwaar?”

„Natuurlijk zie ik dat in; ik had de zaak alleen nog niet van dien kant bekeken. Maar hoe kwam je, verdorie, op het idee, dat ik dergelijke plannen had?”

Sir Anthony begon te lachen.

„Beste jongen, we kennen elkaar langer dan vandaag! Ik hoop, dat je eenig gezond verstand bij mij veronderstelt. Welnu — gegeven hetgeen je vandaag gedaan hebt, mag iemand, die jouw persoonlijkheid van nabij kent, iedere denkbare dwaasheid van je verwachten. Het verwondert me warempel nog, dat je je snoes van 'n meisje niet hebt meegebracht! En nu moeten we gaan. Ben je klaar? En nog wat anders... ben je gewapend?”

„Alleen met een elektrische zaklantaarn.”

„Prachtig; die zul je waarschijnlijk nodig hebben.”

Ze reden in snelle vaart naar Barnes, maar toen ze het logement „De Kroon”, dat op enkele tientallen meters afstand van den ingang van het landgoed der gebroeders Barnett lag, naderden, minderde Sir Anthony gas en draaide het stalplein van de uitspanning in. Er bleek daar reeds een andere auto geparkeerd.

„Renfrew heeft me verzocht, niet met den auto op het landgoed zelf te komen,” legde Sir Anthony uit; „alles moet zoo stil mogelijk in zijn werk gaan en het lawaai van auto's zou de vrienden, die we hebben moeten, kunnen waarschuwen. Ik denk, dat het zijn wagen is, die daar staat.”

Ze gingen weer naar buiten; Sir Anthony riep den waard en zei hem, dat ze denklijk met een goed uur den auto weer zouden komen halen; daarop liepen ze met vluggen pas over den straatweg naar het inrijhek van het landgoed. Dat stond wijd open, een portierswoning was er niet, en op den grasberm van den weg, op korten afstand van den ingang van Barnes, bleek nog een auto te staan, waarvan de motor zachtjes trilde.

„Vermoedelijk nog een wagen van de politie,” opperde Hayden, „die zich voor alle eventualiteiten moet gereed houden. Het tweetal mag op alles voorbereid zijn!”

„Toch verwondert het mij,” merkte Simon op, „dat ze den man, die daar zit niets te doen achter het stuur, kunnen missen.” Hij zweeg een moment en ging toen voort: „Alle mensen, Tony, ik voel me zoo opgewonden als een kind, dat voor het eerst mee mag naar een circus. Jij ook? Dit is een volkomen nieuwe gewaarwording voor me.”

„Voor mij ook,” klonk het droog, „en ik kan niet zeggen, dat ik die gewaarwording zoo buitengewoon aangenaam vind. Want de hemel mag weten, hoe dat allemaal afloopt. Maar nu mondje dicht! Absolute stilte is het wachtwoord!”

Ze gingen het hek binnen. Simon had het besluit genomen, dat hij, als hij Redmayne zou zien, weliswaar geen poging zou doen om hem te helpen vluchten, maar aan den anderen kant ook niet zou trachten hem tegen te houden. Maar als hij den voortvluchtigen Chinees in de gaten kreeg, zou hij zeer zeker zijn uiterste best doen om te voorkomen, dat deze nog een seconde langer vrij rondliep. Maar deze gedachten hield hij angstvallig vóór zich. Bovendien, voorloopig moest hij al zijn aandacht gebruiken om den weg te vinden door de inktzwarte duisternis. Want aan weerszijden van de oprijlaan stonden hoge, bladerrijke boomen dicht opeen, van den rijweg afgescheiden door een breede strook gras, en de overhangende takken vermeerderden nog 't beklemmende, sombere duister van een toch al donkeren avond zonder maan. Zwarte, donkere wolken voorspelden, dat er weldra regen zou komen en als de bui losbrak, zou deze de genoegens van een langdurige en ontzenuwende wacht zeker niet verhoogen.

Een onderdrukte kreet uit Simon's mond was voor Sir Anthony een aanwijzing, dat zijn metgezel in botsing was gekomen met een boomstam, ondanks den tweeden berm, die zich tusschen de boomen en de oprijlaan bevond.

„In geen geval licht maken,” fluisterde hij en hij slaagde er in, tastend

Ons land vanuit de lucht

(Foto K.L.M.)

PANORAMA VAN DE OUDE, BEKOORLIJKE STAD ZUTPHEN, AAN DEN IJSSEL GELEGEN

in de duisternis, een arm van Simon te grijpen en hem naar het midden van de laan te trekken. „Blijf vlak bij mij; ik heb er aardig goed slag van in het donker den weg te vinden.”

Dicht naast elkaar blijvend, liepen ze langzaam en voorzichtig verder, tot opeens, toen ze halfweg het huis waren, een lichtschijnsel opflitste en onmiddellijk weer doofde. En van dichtbij klonk een zachte stem, fluisterend bijna:

„Renfrew, Sir Anthony! Wien hebt u bij u?”

„Lord Santley,” was het antwoord. Ze bleven staan en de inspecteur voegde zich bij hen. „Hij vroeg of ik het goed vond, dat hij meeding om 'n handje te helpen en ik dacht, dat daar wel geen bezwaar tegen zou zijn.”

„Bezwaar? Integendeel, Sir Anthony. Hoe meer flinke mannen we ter beschikking hebben, hoe beter. Het is heel vriendelijk van u, Lord Santley.” Simon moest inwendig lachen.

„Het is niet de eerste hulp, die ik vandaag aan de politie verleen,” zei hij. „Ik ben ook al met den hoofdinspecteur op het pad geweest, toen hij de bosschen van den kolonel in Sunningdale heeft afgezocht.”

„Ja, dat heeft hij mij verteld. Maar praat u niet zoo luid, alstublieft. Joost mag weten, waar die gele rakker zich schuilhoudt. We hebben geen spoor van hem kunnen ontdekken en ik durf er mijn laatste penny onder verwedden, dat hij vannacht naar het huis van de Barnetts gaat.”

„Kan hij misschien al binnengegaan zijn, zonder dat u het hebt gemerkt?” opperde Hayden.

„Uitgesloten. Mijn menschen hebben hier de wacht gehouden van het oogenblik af, dat we Barnett hebben meegenomen; er is geen levende ziel naar binnen gegaan.”

„En Redmayne, is die al ergens gezien?” vroeg Hayden met zekere spanning.

„Ook nog niet, Sir Anthony. We vermoeden, dat hij in de bosschen zit en willen hem niet van zijn voornemen om hierheen te komen, afbrengen door hem angst aan te jagen. Maar u kunt gerust aannemen, dat hij zich hier niet zal vertoonen voor het personeel naar bed is. Als u nu met mij wilt meegaan, zal ik u en Lord Santley een plaats aanwijzen, vanwaar u het huis kunt zien en het oog hebt op iedereen, die nadert. Ik kan u tot mijn spijt niet bij elkaar laten blijven; er zijn al te veel gapingen in mijn linie.”

„Ik leg me bij voorbaat bij uw aanwijzingen neer,” verklaarde Simon beleefd.

„U bent toch niet gewapend, mylord? Er moet niet geschoten worden.

Als u iemand ziet, roept u hem aan, en als hij verdacht doet, geeft u maar een flinken schreeuw: dan krijgt u assistentie van ons.”

„Prachtig. Mijn eenig wapen is een elektrische zaklantaarn.”

„Die hebt u misschien wel nodig, maar knip haar alleen aan, wanneer de persoon, dien u aanroept, geen antwoord geeft. In dat geval laat u het volle lichtschijnsel op hem vallen.”

„Begrepen!” zei Simon kort.

Zwijgend voerde de inspecteur hen daarop naar de groote, met grint bedekte open ruimte voor het huis; daar bleef het drietal staan, de ooren gespitst voor elk geluid. Maar behalve het ruischen van de bladeren boven hun hoofd en het krassen van een nachtvogel in de verte hoorden ze niets. Ook was nergens een licht te zien aan deze zijde van het groote huis. Alle vensters waren donker; het maakte zulk een uitgestorven indruk, dat men zou hebben gezegd, dat het onbewoond was.

„Sir Anthony,” fluisterde Renfrew, „wilt u zoo goed zijn met mij mee te gaan naar de linkerzijde van den boschrand. Daar moet u zich verbergen, maar uit uw schuilplaats hebt u het volle gezicht op een van de zijgevels. Er is aan dien kant een kleine deur, een privé-ingang van de studeerkamer van de Barnetts. Door een spleet in het hout heb ik gezien, dat er licht brandt, dat wil dus zeggen, dat Gabriël Barnett daar is. Twee van mijn mannen staan op post op het grasveld, verborgen achter struikgewas, en twee anderen aan deze zijde van het huis. U, Lord Santley, blijft waar u bent, achter dien hoogen heester daar en houdt een oog op de voordeur. Ik betwijfel of iemand langs dien weg naar binnen zal gaan, maar mocht er iemand komen en hij antwoordt niet op uw aanroepen, dan knipt u uw lantaarn aan en schreeuwt zoo luid u kijnt. Dan komen mijn mannen direct bij u. Probeer in géén geval zelf iemand aan te houden en te ondervragen, want als het de Chinees is, is hij waarschijnlijk gewapend. Dat gedeelte van het karwei is voor onze rekening.”

„Onzin,” wierp Simon tegen. „Waarom kan ik dat niet zelf doen?”

„Omdat het uw werk niet is, mylord. Daarvoor zijn wij hier. Als u maar alarm maakt, hebt u alles gedaan wat u voor ons kunt doen.”

„Uitstekend. Ik leg me bij uw beslissing neer.”

Terwijl Simon gehoorzaam achter den heester verdween, dien de inspecteur hem had aangewezen, vervolgden Renfrew en Sir Anthony hun weg, langs de open ruimte aan het eind van de oprijlaan en zoo naar het grasveld. Sir Anthony's oogen waren nu geheel aan de duisternis gewend en hij kon duidelijk het struikgewas en de bloembedden onderscheiden, die over de groote, mollige vlakte verspreid lagen.

(Wordt voortgezet)

Als de Lentexon triomfeert

**'T HEET NIET VOOR NIETS:
„EVERLASTING”
(= ONVERWOESTBAAR)**

Het is everlasting = onverwoestbaar van kleur, het is everlasting van duurzaamheid. Zoo sterk als „Everlasting”, zoo kleurecht als „Everlasting” - „Everlasting” is als het ware een maatstaf geworden.

Eischt daarom van Uw winkelier uitsluitend „Everlasting”. Het is de eenige breikatoen met een bekend merk, de eenige dus die door een fabriek onder volle garantie verkocht wordt. U hebt inderdaad verhaal op onze fabrieken, wanneer U iets uit „Everlasting” gemaakt hebt en zoo het niet voldoet aan wat het belooft: kleurecht, lichtecht, waschecht, krimpvrij.

EVERLASTING
• 't kan er tegen

In 41 kleuren verkrijgbaar - ook in méérkleurige tinten (ombré-kleuren) - in ongebleekt, en met kunstzijden draad.

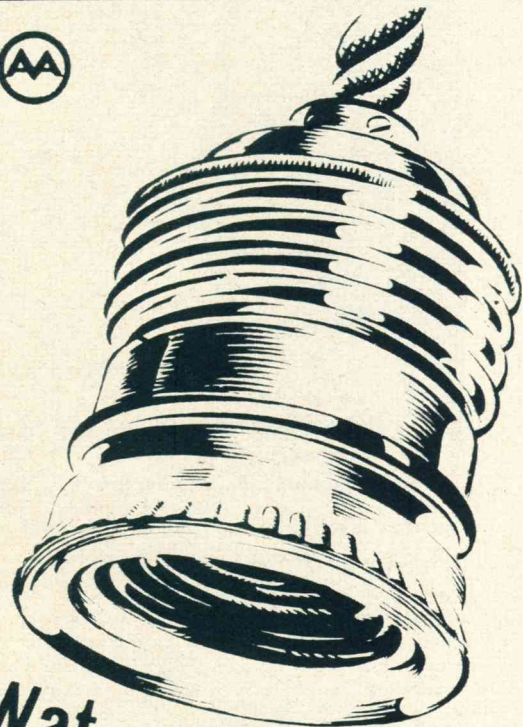

Bij inzending van 50 etiketten aan de Reclame-afdeeling der Everlasting Fabrieken, Heeze, ontvangt U gratis ons kostbare Handwerkboek.

Binnenkort verschijnt een nieuw, nog uitvoeriger en nog fraaier uitgevoerd Handwerkboek, met afbeeldingen in de originele kleuren.

**MIJNHARDT'S
LAXEERTABLETTE**
regelen vlug
zonder kramp of pijn.
Doos 60ct. Bij Apoth. en Drogisten.

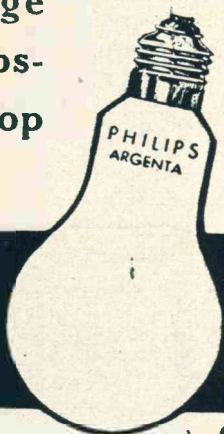

Wat
gaat **DIT**
kosten?

U kunt twee dingen doen.
U kunt er zoo-maar-een-lamp indraaien. Of U kunt er een stroombesparende Philips lamp inschroeven.

Een Philips lamp kost een paar dubbeltjes meer. Maar iedere Philips lamp, die brandt, bespaart U guldens aan stroom.

Philips lampen zijn **gegarandeerd** zuinige lampen. Philips-licht is goedkoop licht!

**PHILIPS
„ARGENTA”**

„100 watt is pas wat.”

Aambeien

In- en uitwendige, zoowel bloedende als blinde aambeien worden krachtig bestreden door **Aambeienzalf Boom**

Het jeuken bedaart spoedig. Alleen echt zoo de verpakking is voorzien van bijstaand fabrieksmerk. - Verkrijgbaar in Apotheken en Drogistwinkels à f 0.90 per potje

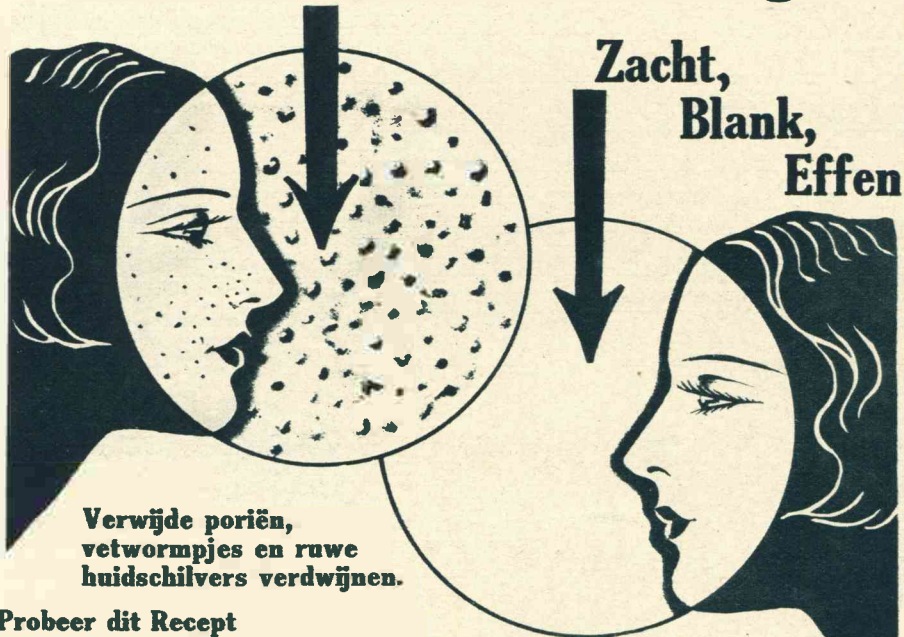

**Dr. H. NANNING's
KINADRUPPELS**
(VOLKOMEN ALCOHOLVRIJ)

WEKKEN DEN EETLUST OP

en maken het gebruik van dure versterkingsmiddelen in den regel onnoodig. **WACHT U VOOR NAMAAK** en let op den naam „Dr. H. Nanning” buiten op de roode doos en op de flacon. - Prijs f 1.30.

Een nieuwe huid in 3 dagen!

Probeer dit Recept van een Specialist!

Duizenden hebben, zonder het te weten, verwijde poriën, iedere verwijde porie is te wijten aan irritatie. Indien u deze huid-irritatie niet kwijt raakt, verzamelen zich vreemde stoffen en de uitwerking is onooglijke vetworpjes, puistjes, vlekken, gele en donkere tinten en een grove, ruwe huid. Crème Tokalon, de beroemde Parijsche crème, witte kleur (niet vet), bevat thans een wonderlijk nieuwe, zachte crème-achtige was, extract van bloemen, vermengd met gepredigereerde room en olijfolie. Het is versterkend, samentrekkend en voedend en dringt onmiddellijk door. Het verzacht geïrriteerde huidkliertjes, sluit te wijde poriën,

lost vetworpjes op, zoo, dat zij wegvallen en maakt de donkerste en ruwste huid blank en zacht. Het houdt de droogste huid frisch en even vochtig, maar niet vet. Eveneens geschikt om den glans van een vette of glimmende neus weg te nemen.

Crème Tokalon, witte kleur, geeft in drie dagen een onbeschrijflijk nieuwe, mooie en frissche teint, zooals op geen andere wijze verkregen kan worden. Het moet iederen morgen gebruikt worden. Indien u rimpels en ingevallen huidspieren heeft, kunt u 's avonds eveneens crème Tokalon, voedsel voor de huid (rose kleur) gebruiken. Het voedt en verjongt uw huid terwijl u slaapt.

GRATIS! — Tengevolge van een speciale overeenkomst met de fabrikanten, kan iedere lezeres van dit blad nu een nieuwe Coffret de Beauté de Luxe verkrijgen, bevattende de volgende producten: een tube crème Tokalon, Biocel (voedsel voor de huid, rose kleur), 's avonds vóór het naar bed gaan te gebruiken, een tube crème Tokalon (witte kleur, niet vet) voor den dag, een doos poeder Tokalon, poeder de riz met schuimcrème (vermeldt de gewenschte kleur), alsook monsters van vier gangbare kleuren poeder. Zendt 30 cents in 5 postzegels van 6 cts. voor porto-, verpakingskosten enz., aan de Fa. B. Meindersma, afd. 8 D, Westerbaanstraat 154-158, Den Haag.

PHOTO VAN ZENUWCELLEN, GEZIEN DOOR EEN MICROSCOOP

Ik wil Sanatogen gebruiken totdat mijn zenuwen sterker zijn

Duizenden mensen – even kritisch gestemd als gij – hebben ondervonden dat hun besluit: „Ik wil met Sanatogen een proef nemen” een gelukkigen ommekeer in heel hun leven heeft gebracht.

Vroeger vermoeid en slap, genieten zij thans een krachtige gezondheid. Zij voelen zich dóór en dóór gezond en sterk – in staat den geheelen dag hard te werken en toch 's avonds onvermoeid en frisch van hun vrijen tijd te genieten.

Iedere cel in Uw lichaam ondervindt de opwekkende, versterkende werking van Sanatogen. Maar Sanatogen's groote kracht ligt in zijn versterkende werking

op de zenuwen. Het is de phosphorus – welke in Sanatogen gecombineerd is met het bloedversterkende melkeiwit – waaraan de zenuwen nieuwe kracht en energie ontleenen.

Dit maakte, dat het beroemde standaardwerk van Prof. Whittall „The Elements of Pharmacy, Materia Medica & Therapeutics”, schreef:

„In alle vormen van zenuwverzwakking is Sanatogen het aangewezen voedsel”

In alle Apotheken en Drogisterijen vanaf fl 1.- per bus.

PIANO'S

Het instrument, dat U zouwt willen bezitten, bevindt zich in onzen voorraad. Komt U eens kennismaken?

Vraag catalogus B

BENDER

PIANO'S-VLEUGELS-RADIO-GRAMOFOONS

ROTTERDAM: W. de Withstraat 32

AMSTERDAM - ARNHEM - BREDA - LEIDEN

Adverteeren doet verkoopen!

GROSSMITH'S

Old Cottage

Lavender Water

In 't heden ligt 't verleden

De typische groene flacons met Old Cottage Lavender Water herinneren aan vervlogen tijden, toen de oude Engelsche aristocratie in haar beroemde tuinen de lavendel kweekte. In het huidige wetenschappelijke Grossmith's distillatieproces bereikt de concentratie van dit oude parfum met de edele verfrissende eigenschappen dezer plant een hoogen trap van volmaaktheid. Daarom doet Old Cottage Water zoo weldadig aan en geeft een frisch aangenaam gevoel. Zeer verklaarbaar, dat dit ouderwetsche fijne parfum voor de hedendaagsche moderne vrouw nog niets van zijn aantrekkelijkheid heeft verloren.

IMPORTEURS:
RICHARD WERNEKINCK & CO.
HUDDSTRAAT 9, AMSTERDAM-C

KUNSTGEBITTEN

f 55.-
Absoluut pijnlooze behandeling desgewenscht termijnbetaling. Ook voor Ziekenfondsleden.
Bureau voor Tandheelkunde Kruisstraat 15 b - Rotterdam
Iederen dag geopend van 9-3 en 6-8 uur. Telefoon 51943
Voor Dordrecht: Warmoezierspad 17 (Kromhout) Iederen dag geopend van 10-12 en 7-8 uur.
Voor Delft: Markt 79 's Zaterdags van 3-5 uur.

SLAPELOOS

Onrustig, Nerveus en Overspannen Gebruik hier tegen de Zenuwstillende en Zenuwsterkende

MIJNHARDT'S ZENUWTABLETTEN

Buisje 75 ct. Bij Apoth. en Drogisten

REVUE 24 Tafereelen 40 Personen van Meyer Hamel

1-15 April 1932

In Geel bandje meneer?

Jris Delysia Stroganoff het aristocratische dampaar en Alex Ludowsky met zijn 16 girls

ARENA HET VARIÉTÉ VAN ROTTERDAM STATIONSPLEIN 12 TEL 10330-15918

Silvain Poons
Henriette Davids
Harry Boda
Jo Remy
Piet Köhler
Sophie v. Dyk
Ald Heinemann
Jeanne Laforte

Dagelijks 2.30-8.30
Zondags 2.30-5.30
25c. 150c. met bel
Plaatsverkoop 10c.

Aambeien

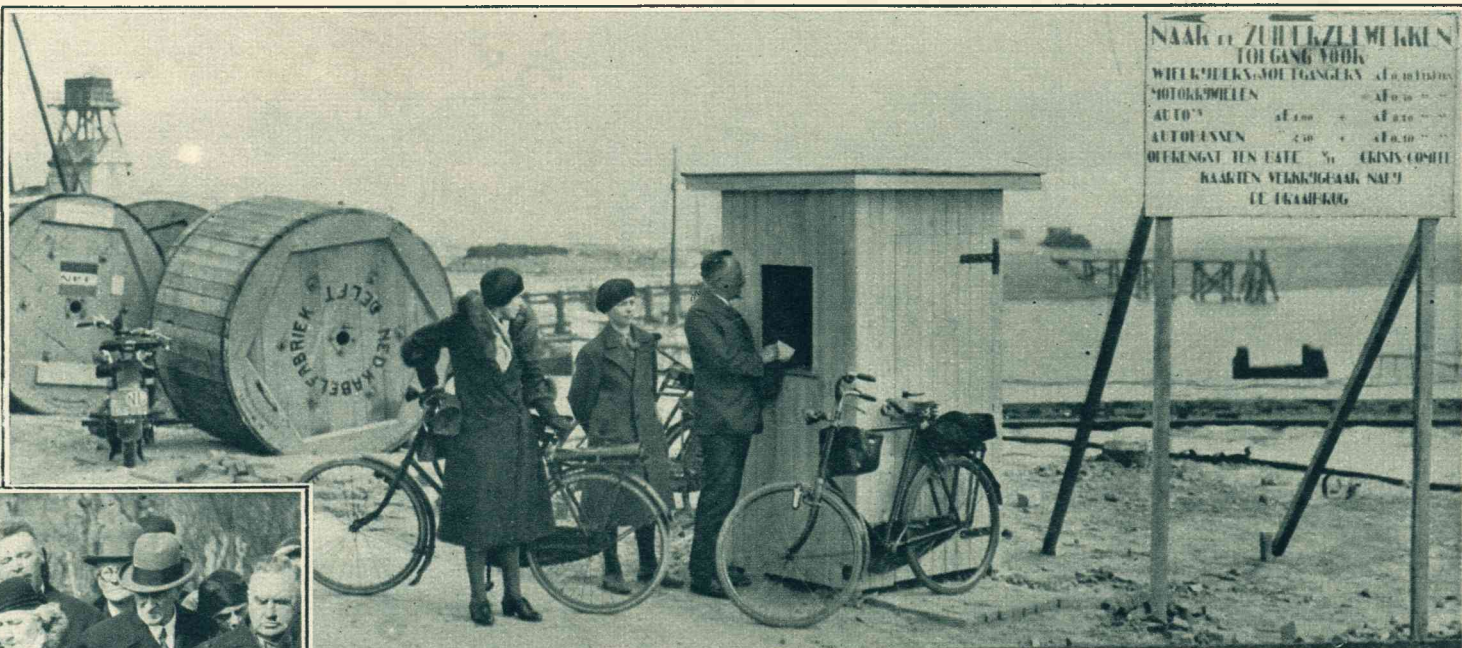
Vraagt Uwen apotheker of drogist uitsluitend naar 't sedert 25 jaar onovertroffen preparaat: **Amsol**

Suppositoria der Fa. Goedecke & Co. In roode doosjes met loodje. Al het andere wijze men al.

Gen.-Vertegenwoordiger voor Nederland: **OSKAR KOCH**, Valeriusstraat 36, Amsterdam - Tel. 26496

De Zuiderzeewerken zijn tegen een gering bedrag, dat wordt afgedragen aan het crisiscomit , te bezichtigen. Eenige bezoekers aan het loket.

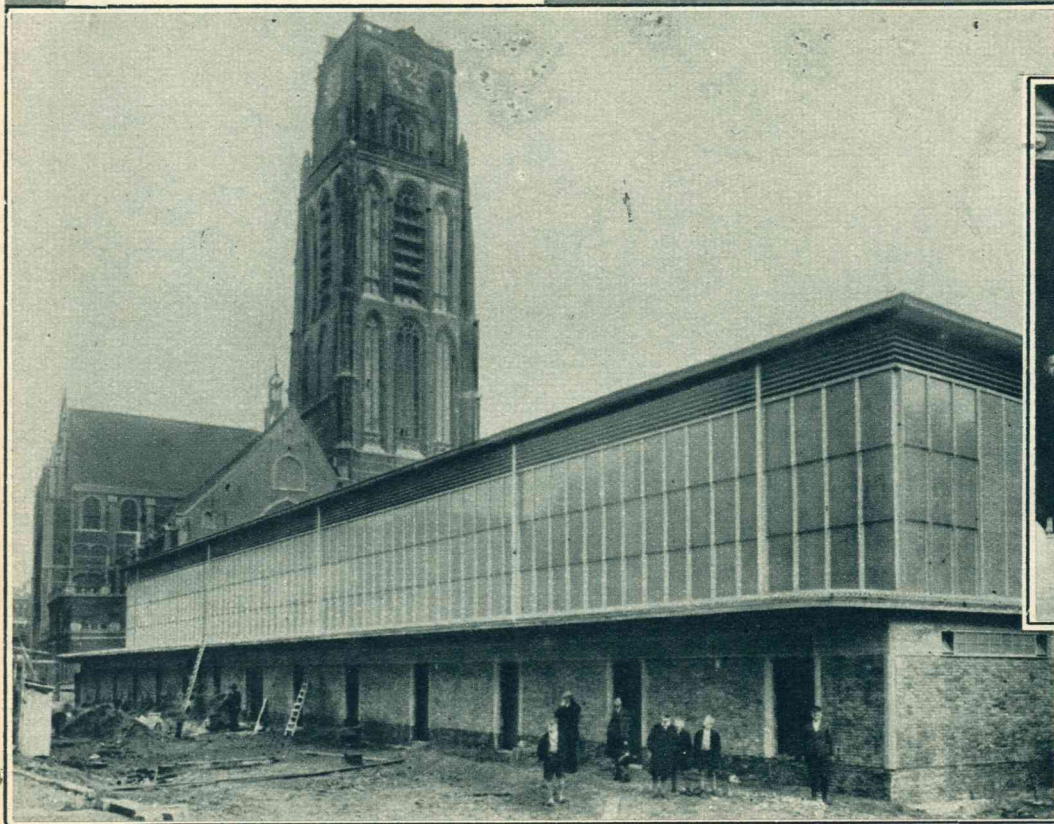
Te Amsterdam overleed de bekende decorateur van het voormalige Paleis voor Volkslijt, de heer Jan Maandag, die in kunstenaarskringen een zeer be-minde persoonlijkheid was. Tooneelstukken legden bloemen op zijn graf.

Het Circus Gleich is in Nederland gearriveerd. De eerste wagens zijn te Amsterdam aangekomen en werden door de jeugd als „speelgoed” geannexeerd.

Binnen de Grenzen

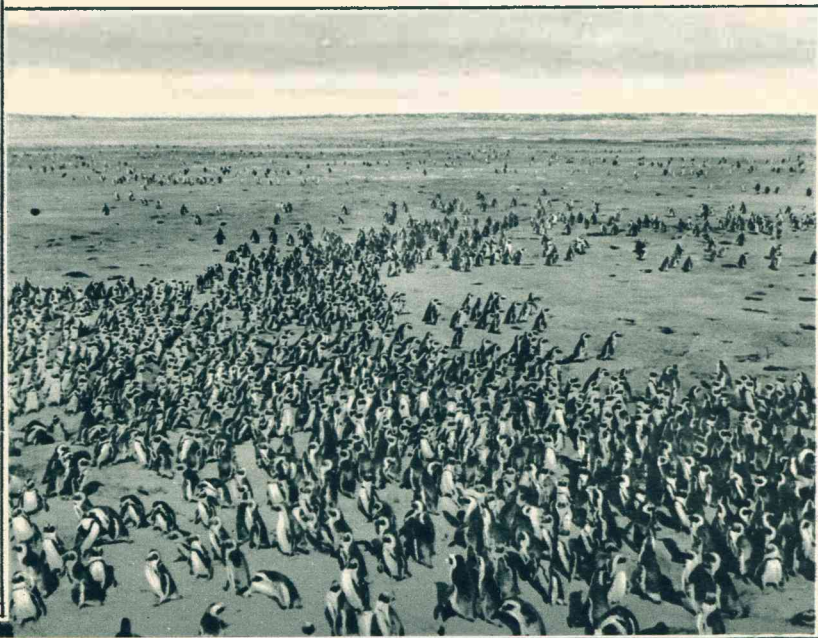
De nieuwbeneemde gezant van Siam, prins Amoradat, is te 's Gravenhage gearriveerd. Van zijn hotel werd hij met een staatsiekoets afgehaald, om zijn geloofs-brieven te gaan overhandigen bij H. M. de Koningin.

Een kijkje op de nieuwe vischhal aan de Bagijnenstraat te Rotterdam. Op den achtergrond de St. Laurenstoren.

Zoo slijten ze kalm hun levensdagen in Poolland.

Het eiland Dassen (Afrikaansche Westkust) is één pinguïn-dorado.

PINGUÏNS

Een vogel waaraan in onze streken weinig aandacht wordt geschonken, is de pinguïn. Mogelijk kan men dit verklaren door z'n totaal ontbreken in de Europeesche landen. De meeste menschen nemen aan als zou de pinguïn slechts enkel binnen de witte cirkels van de uiteinden der aarde kunnen leven. Algemeen erkend Pooldier, zal het u denkelijk wel verbazen, dat het pinguïndom twee voorname kolonies — en wel in warme streken-bezit: een op de eilandjes van Nieuw-Zeeland (Australië) en een aan de Zuid-Afrikaansche Westkust („Dasseneiland” genaamd). In de verschijning van dezen raren vogel — aldus mogen we hem gerust noemen — ligt iets onweerstaanbaar-komisch... iets geheel en gansch origineels. Dikke lederachtige taai-taai-pooten — gewoonlijk 'n weinig in boog

staand — torsen met moeite (zulks neemt men het best waar aan hun kwakkelgang) een gothisch-neigenden paascheibuk; deftig tilt op zijn beurt dit zilverwit-bepluimde lichaamsdeel, via een kort gedrongen kwabhals, het donkere, van geleerdheid plat welvende hoofd. De stevige pluimstaart, die hem nagenoeg dezelfde gemakken schenkt als deze eens kangeroes, staat lang niet onaardig, terwijl daar-entegen z'n vliezige vinarmen, met hun nabootsen van ontmoedigde orkestmeestersbewegingen, schriel en petieterig tegen het welgedane lijf afsteken. Resten ons nog alleen: de oogen. Lezers, past op! Als ge 't geluk mocht beleven deze ooit met de uwe te mogen kruisen, ziet dan toe, hoe ze in zijn kop draaien, want, weet het wel, de pinguïn is een schalksche knaap, schalkscher nog dan de papegaai, en hij is in staat, u op zijn vogelenmanier te bedotten. Oordeelt nu zelf, aan de hand dezer opnamen, of pinguïns geen „lollige” beesten zijn.

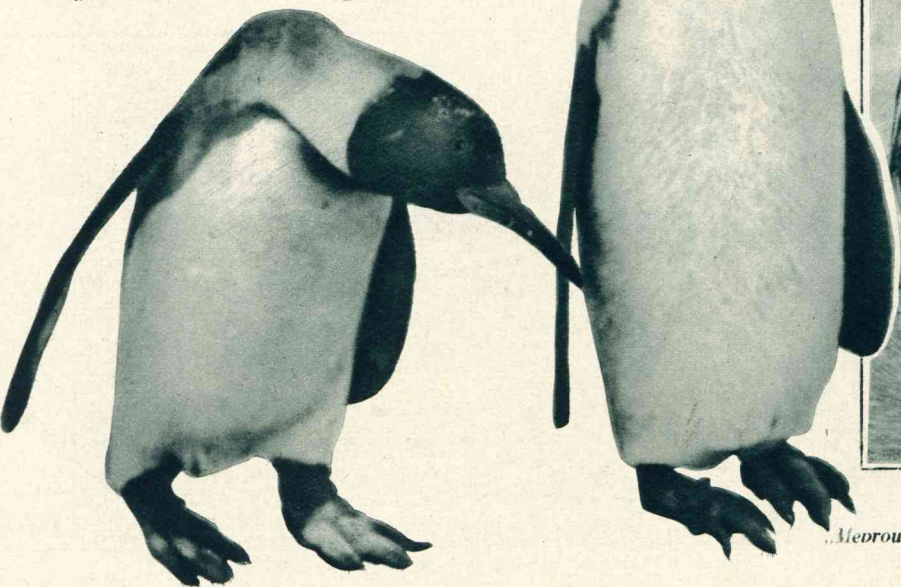
Pooltafereel: de pinguïncommissie: „Hoe zullen we die lui ontvangen?”

De pinguïns breken door.

Concert in majeur.

„Mevrouw, welke parfum gebruikt u?”

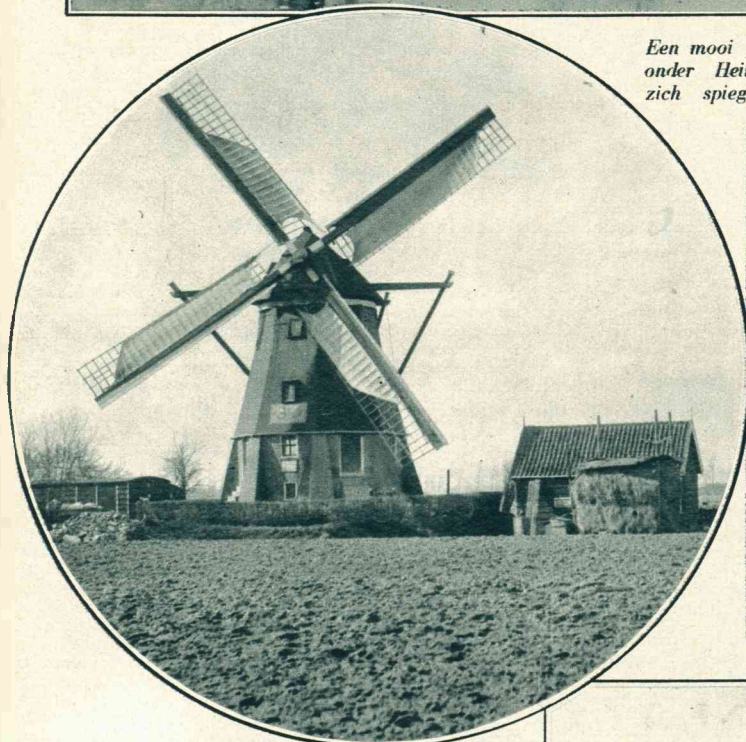

Een mooi plekje Zeeuwsch natuurschoon
onder Heinekensand: De Doolman,
zich spiegelen in de breede Weel.

Ellemoutsdijk met op den
achtergrond den jachttoren
der familie van Hattum.

Molenlandschapje onder Ovezande.

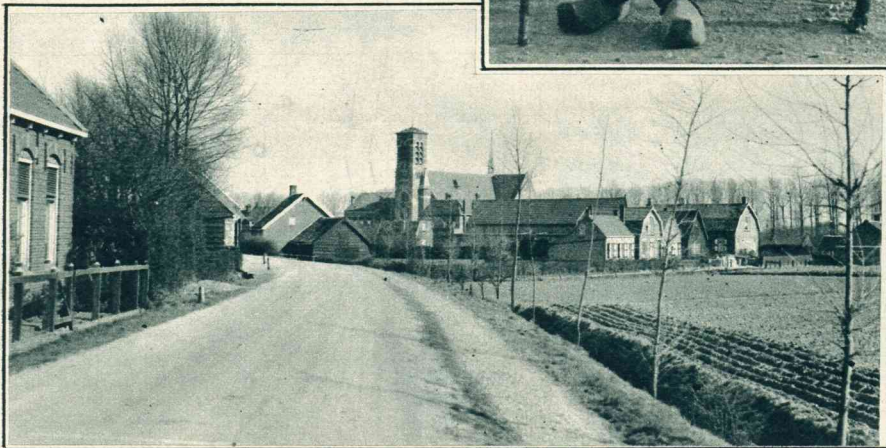
DE RADIO

Gee mien een pierement, zee Jan,
da's beterder dan radio;
Voe een ouwerwesse wals
Krie je 'eel die boel kedoo.
'k Luustre à 'n 'allef uur
mae wà dà voe aorig spul
is, dae snap ik glad niks van;
't Is één groate, flauwe kul!
E mae menschen, zee Meria
die doe bie de taefel zat,
Nee mae, dà mò'k noe tòch zegge,
zò zout è'k 'et nooit ge'ad.
'k Wi wè gloave, dà 't nie goed gaet
mie dà dienke. E' menschen, net!
Jie zit wè te luustervienken,
mae j'ei 't 'n glad nie an'ezet!

Uit Westelijk Zuid-Beveland

De Zeeuwsche schaapherder
met zijn kudde langs den
Schelgedijk onder Borsselen.

Kijkje op Kwadendamme, waar enkele jaren ge-
leden de storm den toren van z'n spits beroofde

Dorpsplein
te Oude-
lande met
op den ach-
tergrond het
aardige
kerkje.

Dorpsstraat te Driemegen.

LENTE IN ZWITSERLAND

FRUTIGEN
(BERNER OBERLAND)

830 M. boven Zee
300 bedden

Snelreinstation aan
de internationale lijn
Bern - Lötschberg -
Simplon.
Lente - Zomer - Herfst

Verhelder
Uw
glimlach
door

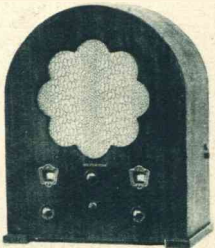
ERASMIC Tandzeep

FABRIKAAT ERASMIC COMPANY LTD., LONDEN
IMPORTEURS: FIRMA B. MEINDERSMA, DEN HAAG.

X ESD 320 - 0259A

Sensatie!

Prijsverlaging
SILVERTONE RADIO

Vóór de
daling
Eng. Pond

f 175.-

Thans

f 145.-

Compleet geplaatst met inge-
bouwde 4 pol. luidspreker.
Verlichte afstemschalen
Gratis demonstratie

VONBURG

Weste Wagenstraat 17
Noordmolenstraat 45
Telefoon 13703
Betaling vanaf f 10,- p. maand

MET

SUPERBUM

ALTIJD SUCCES!

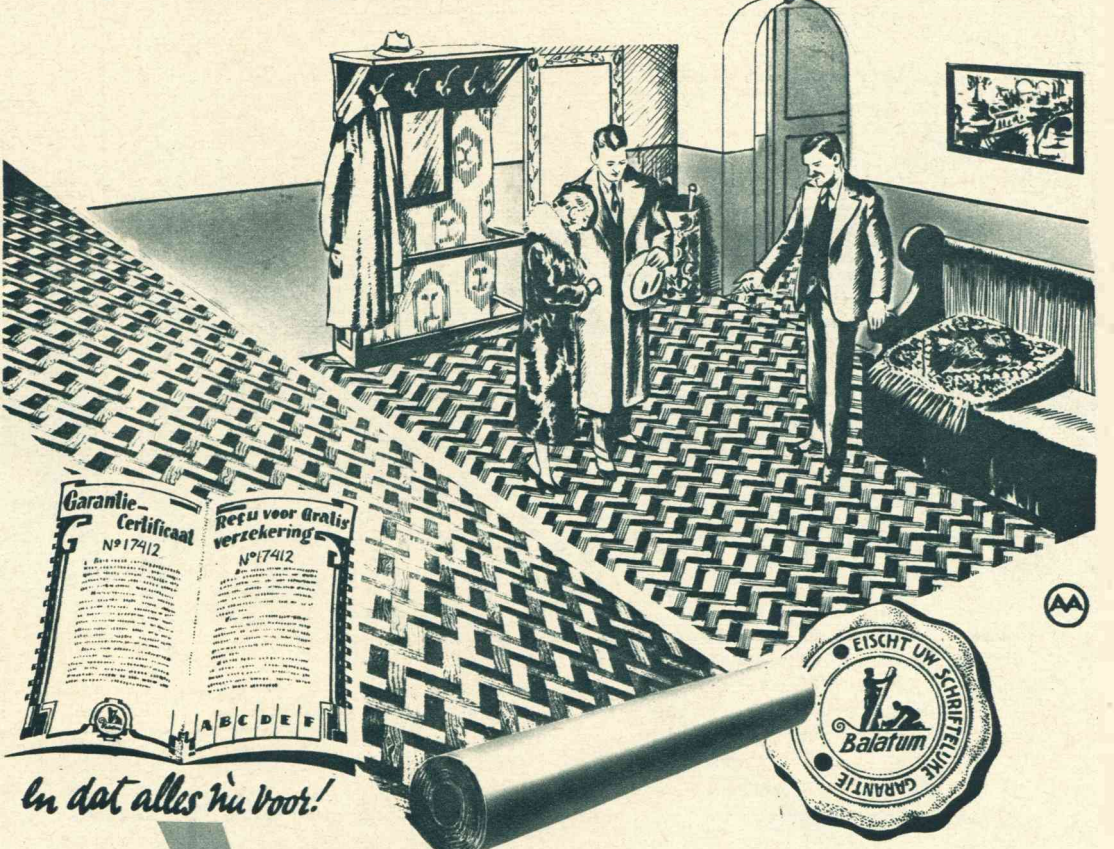
WIT 30 cts. per Kilopak

GEKLEURD

45 cts. per Kilopak

Overal verkrijgbaar

Balatum kan alleen niet tegen brand!

In dat alles 'n voor!

Voor 't overige kan deze prachtige vloer-
bedekking alles hebben - overstroomingen,
krassen, buigen, wat niet al - dat wordt U
schriftelijk gegarandeerd. Balatum is dan ook
even sterk als mool. En even mooi als goed-
koop. Er is zelfs geen goedkoopere vloerbedek-
king dan Balatum - gerekend de duurzaamheid.

Maar het kan natuurlijk zooals vele andere
zaken niet tegen brand!

Daarom verzekeren wij U tegen brand, wan-
neer U Balatum hebt liggen. En wij nemen
dan al die andere zaken maar op den koop
mee, zoodat de geheele inhoud van het vertrek,
dat met Balatum - Polis Balatum dus - is

belegd, tegen brandschade is verzekerd. En om
de verzekering van Uw eigendommen te com-
pleteeren komt er dan nog een diefstalpolis
bij. Polis Balatum garandeert U dus, buiten
tevredenheid en duurzaamheid in 't gebruik,
premie-vrijdom voor brand en diefstalver-
zekering over drie volle jaren.

U verlangt dus bij den aankoop van Polis
Balatum van Uw leverancier de schriftelijke
Balatum-garantie, waaraan het verzekerings-
reçu van een der bekendste Assurantiefirma's:
Is. Franco Mendes te Amsterdam is bevestigd.
U kunt er dan gerust op zijn, dat Uw eigen-
dommen drie jaren lang veilig verzekerd
zijn... en dat U het echte Balatum hebt gekocht.

Polis 88ct. Balatum
De vloerbedekking PER EL met garantie en assurance

FABRIEKEN TE HUIZEN - N. Holland • BALATUM 200 cm. BREED f 0.97 PER EL

En al zou U nog zoo'n haast hebben, voor een kleine
inwrijving met Crème Mouson is altijd nog tijd.

Of wilt U door één verzuimde minuut een leelijke,
roode en gesprongen huid krijgen?

U hebt niets anders te doen als Uw gezicht en handen
met Crème Mouson in te wrijven.

De balsemende vetheid en de aetherische oliebe-
standdeelen trekken in het huidweefsel, vervangen
en vullen het natuurlijke vetgehalte aan en be-
schermen daardoor de teint tegen den nadeeligen
invloed van het weer.

**CRÈME
MOUSON**

Als nacht- en reinigingsmiddel COLD CREAM MOUSON

De complete collectie **POLIS BALATUM** verkrijgbaar bij:

Grootst Speciaal Tapijt-, Bedden- en Meubelhuis

H. H. DE KLERK & ZN

HOOGSTRAAT 204-212 BEYERLANDSCHELAAN 72-78

Goudsche Wagenstraat 52 - SCHIEDAM: Broersvest

De moderne Huisvrouw
gebruikt voor het reinigen
van deuren, meubelen, tapij-
ten en ruiten de

VISKOSE SPONS

Verkrijgbaar bij Apothekers, Drogisten en in zaken voor
huishoudelijke artikelen. Import.: L. S. A. Bron, Rotterdam

SPROETEN komen vroeg in 't
voorjaar. Koop tijdig

SPRUTOL

Pot 90ct. Tube 50ct Zeep 60ct Bij alle drogisten

VOORHEEN EN THANS

Weste Wagenstraat

BOTERSLOOT 99

is de Firma **A. BERG**

HET adres voor het om-
lijsten van platen, etsen en
foto's. Grootste sortering

Telefoon 15632

Het marktplein van
St. Maartensdijk.

bemachtigen, betwijfelen wij. De Schouwensche 2e klasse is ongeveer op de helft van haar aantal te spelen wedstrijden en dus is ook hier nog niets te voorspellen.

De reserve-elftallen van Zonnemaire, Noordgouwe en Brouwershaven zullen hier moeten strijden om niet op de oneervolle plaats te blijven hangen, terwijl Burgh 2 zoo ongeveer in 't midden zal blijven hangen.

Zeelandia 4 is in 3 A. onder de zwaksten, doch door een

ZEEUWSCHE SPORT

Vorige week hebben wij ons praatje gewijd aan de diverse Z.V.B.-Vereenigingen, die op de ranglijstjes de beste plaatsen innemen. Deze week willen wij eens zien, hoe het er in de lagere regionen voorstaat. De resultaten van de wedstrijden van Zondag 3 April kunnen er nog niet in verwerkt worden, daar ons bij het verzenden van de copie nog geen uitslagen bekend waren. De oogst zal van dezen Zondag ook wel niet zoo heel groot zijn, daar de meeste velden afgekeurd zullen zijn.

Wij beginnen dan maar weer met I.A., waar Walcheren 2 onderaan staat met 1 punt. Dit elftal vindt boven zich Zeelandia 3 met 4 punten en Middelburg 3 (dat van Zeelandia 3 j.l. Zondag met 6—5 won) met 7 punten. Eigenlijk kon Walcheren 2 met 7 punten gelijk staan met Middelburg 3, doch tengevolge van niet opkomen en staken van wedstrijden kreeg dit elftal 6 winstpunten in mindering. Zij hebben nog 3 wedstrijden te spelen en kunnen dus nog boven of gelijk met Zeelandia 3 komen.

In I B. slaat Hulst II een heel poover figuur met 0 gewonnen wedstrijden en eigenlijk een negatief aantal punten, daar zij er wegens niet opkomen tegen Terneuzen 2 nog twee in mindering zou moeten hebben. I Jzendijke en S.T.E.E.N. (St. Jansteen) volgen met resp. 6 uit 8 en 8 uit 9.

In de 1e klasse C brengt Brouwershaven het er minder goed af, door uit 6 wedstrijden er één gewonnen te hebben en dan nog twee winstpunten te hebben verloren wegens staken van een wedstrijd. Dan volgt Renesse met 1 uit 8, Noordgouwe met 3 uit 8 en Zonnemaire sluit de rij der zwakkeren met 4 uit 9. Er moeten in deze afdeling 14 wedstrijden gespeeld worden, zoodat er

nog heel wat veranderingen in de volgorde kunnen komen.

De 2e klasse A is ver uitgespeeld. Juist Zondag j.l. heeft Middelburg 4 zich veilig gesteld door een 14—0-overwinning op 's Heer Hendrikskinderen. De Middelburgers hebben 11 punten behaald, terwijl Kortgene het niet verder dan 9 kan brengen, als tenminste de laatste wedstrijd tegen Middelburg 4 gewonnen wordt. De strijd zal hier gaan

Nu is er weer water, denken deze
Arnemuidensche schoonen lachend.

Gezicht op het Raadhuisje
te St. Anna ter Muiden

zeer onregelmatige afwerking van de competitie in deze groote afdeling is er uit het ranglijstje niet veel conclusie t.a.v. krachtsverschil te trekken. Vlissingen 5 en Z. Boys 2 staan er n.l. ook niet zoo best voor.

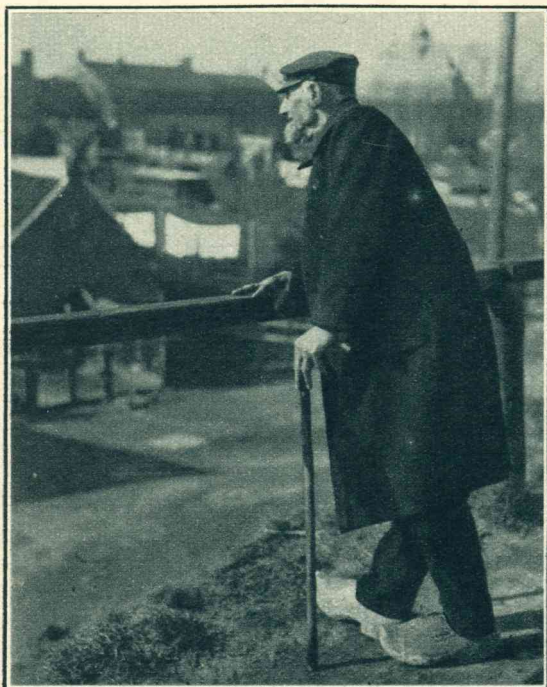
Westdorpe met 1 punt uit 6 wedstrijden maakt de slechtste kans in 3 B. De stand is hier als volgt onderaan :

Stoppeldijk 2	6	3	1	2	5	14—12
Sass. Boys 2	6	1	1	4	1	10—30
	2 in mind. w.n.o.					
Westdorpe	6	0	1	5	1	8—34

met nog te spelen wedstrijden : Stoppeldijk 2—Westdorpe ; Sassche Boys 2—Stoppeldijk 2 en Westdorpe—Sassche Boys 2. Waarschijnlijk zal de laatste wedstrijd de beslissing brengen.

tusschen Kortgene en Vlissingen 4. De laatsten hebben 4 punten en moeten nog 2 wedstrijden spelen (Middelburg 4 en 's H. Hendrikskinderen).

2 B. wordt gesloten door Oranje met 5 uit 10, gevolgd door Phivo met 7 uit 12. Minstens 3 punten heeft Oranje uit haar twee resterende wedstrijden nog nodig om met Phivo om te ruilen. Of zij deze tegen Stoppeldijk en Hontenisse zullen kunnen

Een praatje van verre te St. Philipsland.

Nog een late zending uien te Stavenisse.

Het voorjaar lokt, de vogels fluiten,
En onze jeugd verlangt naar buiten.
(Scherpenisse)

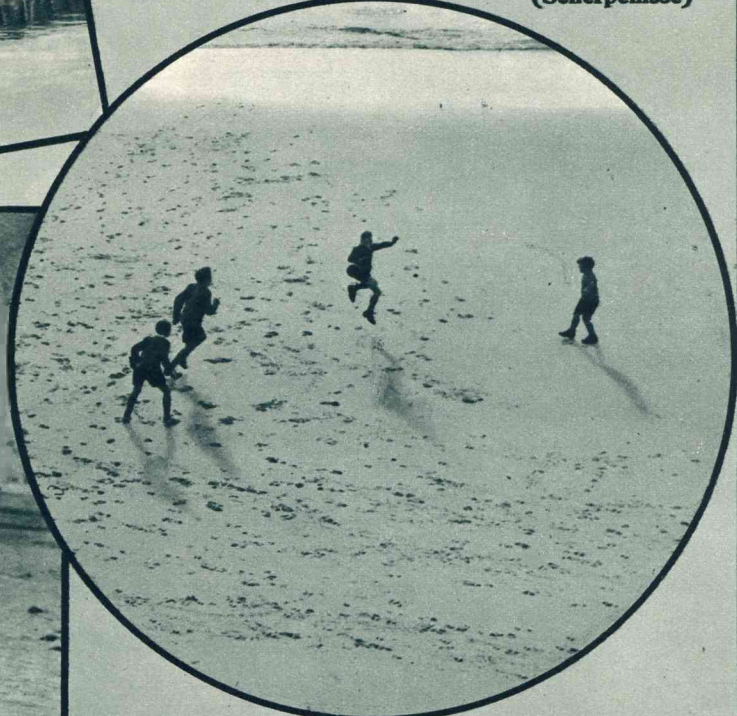
Daar loopt alweer zoo'n
vroolijk stel,
Die vinden hun verma-
ken wel.
(Vlissingen)

ZEEUWSCHE FILM

De hengel daalt weer in de sloot,
En meen'ge visch vindt hier zijn dood.
(Kerkwerfe)

Maar zeilen is een mooie sport,
Wijl 't leven niet gevangen wordt.
(Scherpenisse)

Ook vliegt de voetbal door het veld,
En Jan is voor vandaag de held.
(Vlissingen)

De meisjes springen in de straat,
't Is alles jong, wat gaat en staat.
(Scherpenisse)